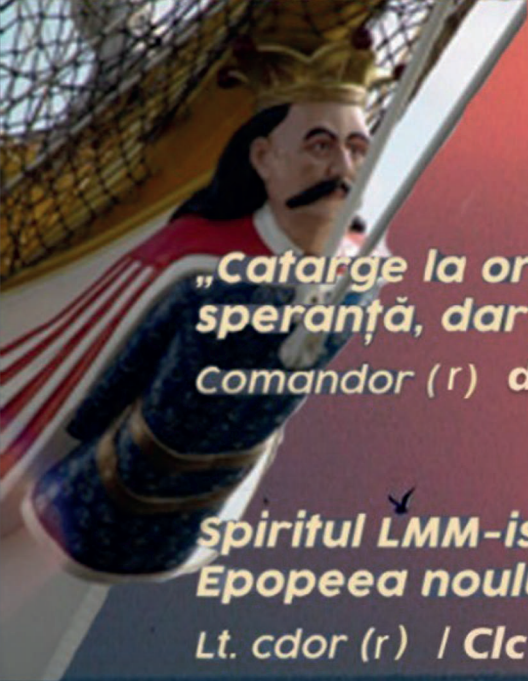

Catarge la orizont

Nr. 1/2022

Apare la Constanța

**„Catarge la orizont!” O metaforă, un îndemn pentru
speranță, dar și o certitudine a vieții, a viitorului**
Comandor (r) dr. Vergil MORARU

**Spiritul LMM-ist convinge și învinge!
Epopeea noului început de drum**
Lt. cdor (r) / Clc Vasile BĂNARU

**În siajul tradiției. Liceul Militar de Marină
„Alexandru Ioan Cuza” în rețeaua
învățământului militar național (I)**
Comandor (r) dr. Marian MOȘNEAGU

**Din activitatea Colegiului Național Militar
„Alexandru Ioan Cuza” Constanța
în anul de învățământ 2021-2022**
Prof. dr. Adrian ILIE

Galeria mentorilor noștri

 Editura Imperium

Revistă editată de Asociația Absolvenților Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Editor coordonator: Vasile BĂNARU

Redactor-șef: Marian MOȘNEAGU

Secretar general de radacție: Ion BURGHIȘAN

Redactori: Alexandru FADEEV, Adrian IONIȚĂ, Emilian TRAIȘTĂ

Tehnoredactor: Sergiu VASILIU

Catarge la orizont

ISSN 2971 – 8325 ISSN-L 2971 – 8325

Sediul Asociației LMM “Alexandru Ioan Cuza”:

Municipiul Constanța, str. Vasile Canarache, nr.2, județul Constanța,
cod postal 900743

Telefon : +40722629919 ; +40773729460

E-mail : aalmmcta@gmail.com

Web: <https://aalmm.ro/>

 Editura Imperium

editura_imperium@yahoo.com

FB/ EdituraImperium

Tel. 0724 547 333

CUPRINS

- ❖ **„Catarge la orizont!” O metaforă, un îndemn pentru speranță, dar și o certitudine a vieții, a viitorului** – Comandor (r) dr. Vergil MORARU, președintele Asociației Absolvenților Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”2
- ❖ **Spiritul LMM-ist convinge și învinge! Epopeea noului început de drum** – Lt.cdr (r) / Clc Vasile BĂNARU.....3
- ❖ **În siajul tradiției. Liceul Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza” în rețeaua învățământului militar național (I)** – Comandor (r) dr. Marian MOȘNEAGU.....8
- ❖ **Activități ale Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza” Constanța în anul de învățământ 2021-2022** – Prof. dr. Adrian ILIE.....17
- ❖ **Galeria mentorilor noștri.....21**
 - Eugen Lumezianu** – Gabriela Titz.....21
 - Domnului Profesor, cu dragoste** – Emilian TRAIȘĂ.....22
 - Eugen Lumezianu, Profesor și scriitor dobrogean** – Ovidiu JURGEA.....24
 - Profesorul Ion Moiceanu, o lumină de veghe la catarg** – Comandor (r) dr. Dorin POPESCU.....25
- ❖ **Noi și mult râvnitele catarge...** – Comandor (r) dr. Marian MOȘNEAGU.....29
- ❖ **Parada absolvenților. Noi, cei din promoția ‘78** – Comandor (r) Adrian IONIȚĂ.....33
- ❖ **Albumele foto de altădată** – Comandor (r) Ion BURGHISAN.....38
- ❖ **Agenda AALMM 2020 – 2022** - Lt. Cdr. (r) / Clc Vasile BĂNARU.....40

„ CATARGE LA ORIZONT! ” – O METAFORĂ, UN ÎNDEMN PENTRU SPERANȚĂ, DAR ȘI O CERTITUDINE A VIEȚII, A VIITORULUI!

Atunci când eu sau colegii de promoție, absolvenți ai Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”, medităm la începuturile noastre în arta marinăriei, la formarea noastră ca „Oameni ai Mării, ai Cetății și ai Țării”, de fiecare dată ne reamintim că în urmă cu 50 ani (jumătate de secol!) intram pe poarta Liceului de Marină Constanța, cu speranța că vom deveni ceea ce suntem astăzi.

Metamorfoza noastră, a tinerilor din 1972, s-a produs sub călăuzirea unor stele norocoase, care în primul rând au fost profesorii noștri de înaltă cultură profesională și spirituală, cei care au fost și sunt încă repere în viața noastră profesională, socială și spirituală.

Fără îndrumarea și implicarea lor noi am fi fost mai săraci spiritual, chiar profesional, dar cu siguranță „Catarge la orizont” nu ar fi existat atunci și nu ar renaște acum precum Pasărea Phoenix. Și care, sperăm noi, va fi mai mult decât „a fost candva...”

Nu sunt un nostalgic al vremurilor apuse, dar simt că trebuie să facem tot ce ne stă în putință astfel încât „Catarge la orizont” să devină un reper publicistic important al lumii marinarilor, foști, actuali și în devenire.

Constituirea Asociației Absolvenților Liceului de Marină „Alexandru Ioan Cuza” reprezintă fundament și certitudine pentru desfășurarea unui mod specific de viață cu conexiuni în lumea marinarilor, a vieții pe mare și fluviu, o platformă solidă pentru afirmarea aspirațiilor, a nevoilor oamenilor care sunt, vor fi sau au fost pe mare și pe fluviu.

Activitatea cu specific cultural, spiritual a făcut și face parte din panoplia vieții românilor iar cea cu specific marinăresc este aureola unei coroane împlinite, mai ales pe țărmul Mării Negre și al Dunării.

Formarea unei conștiințe marinărești a poporului român, conștiință absolut necesară pentru folosirea optimă de către România a ieșirii la mare și la Dunăre, trebuie să înceapă cu formarea și dezvoltarea acesteia în comunitățile riverane Mării Negre, Dunării și Deltei Dunării.

„Catarge la orizont” se dorește a fi creuzetul unor idei generoase pentru noi toți, dar și locul de unde pot apărea personalități ale culturii locale și naționale, repere spirituale pentru viitoare generații de marinari și nu numai.

Munca la revistă nu este nici ușoară, nici simplă, cum ar părea, dar noi toți, colectivul redacțional suntem încrezători în reușită. Dar mai ales, avem încredere în voi, cititorii, că veți veni cu sugestii și subiecte valoroase, care să ridice și să țină sus standardul acestei reviste.

Așadar, dragi marinari, dragi colegi, să urăm revistei noastre

„BINE AI REVENIT!” și „BUN CART INAINTE!”

Comandor (r) dr. Vergil MORARU,

Președinte al Asociației Absolvenților Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”

SPIRITUL LMM-IST CONVINGE ȘI ÎNVINGE! EPOPEEA NOULUI ÎNCEPUT DE DRUM

Există în natura umană, și o simțim fiecare dintre noi, momente de nostalgie la gândul anilor trecuți. Un astfel de moment m-a cuprins în anul 2018, toamna, când, aflându-mă în pauza unui curs de specialitate la secția CERONAV de pe strada Baba Novac, uitându-mă pe fereastra ce dădea în curtea Școlii de Maiștri de Marină, am văzut, grupuri de elevi în uniforme militare cu vipuşcă albastră.

Emoția și bucuria gândului că Liceul Militar de Marină s-a reînființat m-a cuprins cu aceeași intensitate pe care am avut-o când, dezamăgit, am aflat că a fost desființat în anul 1998. Mi-am sunat prieteni și foști colegi din Marina Militară, unde îmi petrecusem o parte din viață, care mi-au confirmat ideea indusă de ceea ce vedeam în acel moment.

După încă doi ani de navigație m-am pensionat, reluând o veche pasiune cu și mai mult spor, acela de a picta.

Pentru că promiseseam colegilor mei de promoție la întâlnirea de 40 de ani de la terminarea L.M.M., în 2017, un tablou de promoție, m-am apucat de lucru, iar pe 13 octombrie 2020, împreună cu prietenii și foștii colegi Corneliu Bocai, Enuș Stoian, Ion Damian, Ion Olteanu, Paul Nistor, Gelu Vlad și Adrian Mihălcioiu, l-am donat în Sala de tradiții a Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza”. Acolo, în urma discuțiilor cu comandantul școlii, comandorul dr. ing. Gabriel Tănase și directorul adjunct Adrian Ilie, mi-a venit ideea de a îmbunătăți aspectul și conținutul sălii cu ajutorul colegilor mei, foști LMM-iști.

Reprezentanți ai promoțiilor 1977 și 1979 - 13 octombrie 2020

Tot acolo mi-a venit și ideea realizării unui album cu amintiri din liceu, lucru pe care l-am considerat foarte ușor inițial, dar nu a fost așa. Albumul „Liceul Militar de Marină Alexandru Ioan Cuza” este dedicat anilor de liceu care nu se mai întorc decât în memoria și

sufletul nostru. El este dedicat atât celor care am fost elevi ai Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”, cât și actualilor elevi ai Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza”, marinari de mâine.

Cel mai greu a fost realizarea legăturilor cu foștii colegi din toate generațiile, dar activitatea pe care am desfășurat-o pe parcursul a 21 de ani în Marina Militară și 22 în Marina Comercială mi-a creat avantajul legăturilor cu foști elevi ai liceului din ambele secții iar noile metode de comunicare au permis strângerea de informații pentru crearea albumului și de fonduri pentru cumpărarea vitrinelor și manechinelor, realizarea uniformelor purtate de elevi în acea perioadă, realizarea tablourilor, confecționarea unui drapel simbolic L.M.M., achiziția de obiecte-simbol, instrumente, cărți, hărți etc.

Dacă astăzi avem acest album și o Sală de tradiții frumoasă se datorează actualei conduceri a Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza”, a unui efort colectiv imens făcut de foarte mulți foști elevi din toate promoțiile, perioada 1973-1998, foste ori active cadre ale Marinei Militare și Civile, unii ajunși în funcții de conducere ale unor instituții importante ale Marinei Române, respectiv ale orașului Constanța.

La întâlnirea din 26 mai 2021 în Sala de tradiții a Colegiului a luat naștere ideea înființării Asociației Absolvenților Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”.

În Sala de tradiții a CNMAIC - 26 mai 2021

Pe 4 octombrie 2022, la împlinirea a 140 de ani de învățământ mediu de marină în România, a avut loc dezvelirea plăcii aniversare, inaugurarea Sălii de tradiții și lansarea de carte «Liceul Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza” - Album 1973-1998», moment rămas consemnat în analele Colegiului, unde s-a reconfirmat forța, noblețea și dimensiunea eternului spirit LMM-ist.

Placa aniversară

Dezvelirea plăcii aniversare - 04 octombrie 2021

Lansarea albumului LMM

În prezența a 50 de absolvenți ai L.M.M. prezenți la această manifestare (atât a permis situația din cauza pandemiei) a fost reluată și aprofundată ideea înființării Asociației Absolvenților Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”.

Vizită în Sala de tradiții

Din colectivul care a participat la adunarea de informații și fotografii pentru alcătuirea albumului menționez în ordinea promoțiilor pe Corneliu Bocai, Vergil Moraru și Marius Nicolau (1972-1977); Nicolae Groșan și Iulian Radu (1973-1978); Adrian Ioniță și Andrei Murineanu (1974-1978); Alexandru Fadeev și Lucian Mihai (1975-1979); Marian Moșneagu, Liviu Lungu și Romeo Hanți (1976-1980); Nicu Liviu Nistor, Gheorghe Hepp, Teodor Popa și Tomiță Dogaru (1977-1981); Marian Marc și Ion Condur (1978-1982); Marian Săvulescu, Călin Alexandru și Nicolae Glineschi (1979-1983); Victor Cherciu (1980-1984); Marius Apetroaie și Laurențiu Costache (1981-1985); Dan Lucian Cumpănașu și Lucian D. Solomon (1982-1986); Ovidiu Badiu și Mihai Bălineanu (1983-1987); Ion Burghișan, Marian Arfire și Gabriel Moise (1984-1988); Mihai Nichifor și Claudiu Marinescu (1985-1989); Ciprian Hanciuc, Romeo Gladinov și Flavius Voicu (1986-1990); Gabriel Tănase și Ion Florea (1987-1991); Laurențiu Constantin (1988-1992); Marius C. Abagiu, Valentin Nae și Victor Durea (1989-1993); Ciprian Popa și Alexandru M. Kiuță (1990-1994); Marius Mocanu (1991-1995); Ionel Apostol și Andrei Enache (1992-1996) și Valentin Jianu (1993-1997).

Demn de amintit aici sunt cadrele din partea Colegiului, implicate: M.m. cl. a II-a Veronica Vlădilă, P.C.C. Mirela Cristea și Alina Davies.

La organizarea, structurarea, așezarea în pagină și tipărirea acestuia m-au ajutat colegii și prietenii mei, Emilian Traistă și Sergiu Vasiliu, fără de care realizarea lui nu ar fi fost posibilă.

Cuvântul de deschidere al albumului îl are Cam.(r) dr. Corneliu Bocai, absolvent al primei promoții a L.M.M. „Alexandru Ioan Cuza”, 1972-1977, după care urmează mesaje de salut aparținând Șefului Statului Major al Forțelor Navale, Cam. Mihai Panait, absolvent al

L.M.M., promoția 1982-1986; Comandantul Flotei, Cam.fl. Valentin Iacoblev, absolvent al L.M.M., promoția 1981-1985; Cam.fl.(r) Prof.univ.dr.ing. Vergil Chițac, actualul primar al municipiului Constanța, absolvent al L.M.M., promoția 1977-1981; Cdor.dr. Marius Laurențiu Rohart, Director al Muzeului Național al Marinei Române, absolvent al L.M.M., promoția 1981-1985; Conf.univ.dr.ing. Teodor Popa, director studii CERONAV, absolvent al L.M.M., promoția 1977-1981; Marian Marc, Manager Departament Reparații Navale S.N.C., absolvent al L.M.M., promoția 1978-1982; Cpt.cdor.(Rz.) / Clc Constantin Zaharia, profesor de marinărie și navigație; Stere Hira, Antreprenor în Industria Ospitalității / Director general R.A.E.D.P.P Constanța, absolvent al L.M.M., promoția 1986-1990; Cdor.(r) dr. Marian Moșneagu, absolvent al L.M.M., promoția 1976-1980; Ing. Aurel Köber, proprietarul și fondatorul mărcilor Köber și Motan, absolvent al L.M.M., promoția 1977-1981.

Pentru a demonstra că L.M.M. „Alexandru Ioan Cuza” a fost, pe lângă unitate militară, și o prestigioasă instituție de învățământ, cei care încheie lista de mesaje transmise în scris sunt profesorul de istorie al L.M.M., publicistul Ion I. Moiceanu și Cdor.dr.ing. Gabriel-Iulian Tănase, comandantul Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza”, absolvent al L.M.M., promoția 1987 - 1991.

După aceste mesaje urmează „Repere cronologice”, selectate de prof. dr. Adrian Ilie, directorul adjunct al CNMAIC și Cdor.(r) dr. Marian Moșneagu, Imnul liceului, Comandanți și cadre didactice din perioada 1973-1998, promoțiile din aceeași perioadă, Gaudeamus Igitur, Galeria foto, Comandanții liceului, locațiile din oraș unde a funcționat liceul, elevi nominalizați pe clase și o trecere în revistă cu imagini ale Sălii de tradiții.

Albumul se încheie cu cuvintele de apreciere ale subsemnatului, precum și ale colegilor Sergiu Vasiliu, absolvent al L.M.M., promoția 1981-1985 și Emilian Traistă, absolvent al L.M.M., promoția 1972-1977.

În încheiere pot spune că toate aceste realizări din ultima perioadă datorate atitudinii, implicării și eforturilor materiale și financiare ale multora din colegii noștri demonstrează încă o dată că spiritul LMM-ist a fost, este și va dăinui mereu.

Astăzi, la relansarea revistei „Catarge la orizont”, urez tuturor

„BUN CART ÎNAINTE!”

Vasile BĂNARU,

absolvent al Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”, promoția 1977

ÎN SIAJUL TRADIȚIEI LICEUL MILITAR DE MARINĂ „ALEXANDRU IOAN CUZA” ÎN REȚEAUA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI MILITAR NAȚIONAL (I)

Despre începuturi

Sfârșit de Gerar mai biciuit de vifor și cu un ger mai cumplit ca acela, de mult nu mai înfruntaseră gălățenii. De aceea, sâmbătă, 30 ianuarie 1932, pe puntea bricului “Mircea” era o liniște suspectă, dacă n-ar fi fost vorba de o navă scoasă din serviciu. Cei câțiva marinari aflați la bord încheiaseră ritualul, restrâns de data aceasta, al toaletării navei și se odihneau, care-ncotro, prin cabinele disponibilizate de maiștrii din echipajul de odinioară. La un moment dat, în difuzoare le-a atras atenția anunțul crainicului asupra emisiunii săptămânale dedicată oștirii. De data aceasta, Radio București transmitea, cu aceeași consecvență, conferința comandorului în rezervă Constantin Boțan. Ofițerul făcuse parte din prima promoție a Școlii Copiilor de Marină din Galați și a simțit nevoia să evoce conaționalilor această experiență care i-a marcat adolescența. Cea a vieții de cadet. Unică, motivantă, solicitantă și, nu de puține ori, epuizantă.

Cine era conferențiarul de 65 de ani?

Născut la 15 mai 1867, la București, Constantin N. Boțan a fost admis să urmeze Școala Copiilor de Marină la 25 ianuarie 1882.

Ulterior a fost încadrat în Corpul Flotilei, unde a fost înaintat în grad, de la soldat (15 octombrie 1884), la caporal (15 aprilie 1885), sergent (10 noiembrie 1885) la sergent major (16 mai 1887).

La 12 septembrie 1887 a fost înscris în clasa a IV-a la Școala Fiilor de Militari din Iași iar la 1 iulie 1888 a fost admis la Școala de Ofițeri din București.

Înaintat sublocotenent, la 1 iulie 1891, a fost repartizat la Inspectoratul Porturilor. Și-a continuat cariera la Divizia de Mare (1 aprilie 1896), Inspectoratul Navigației și Porturilor (1 aprilie 1898), Depozitul Echipajelor Marinei (1 aprilie 1899), Divizia de Mare, ca ofițer la bordul crucișătorului “Elisabeta” (1 aprilie 1901) și la Divizia de Dunăre (16 aprilie 1903).

A demisionat din armată, fiind trecut în rezervă la 1 iulie 1903.

Ca rezervist, a fost mobilizat între 15 august 1916 și 11 ianuarie 1918.

Lansarea la apă

“Voi căuta să scutur de praful vremurilor amintirea unei jumătăți de secol a înființării unei instituții de mare însemnătate și de care se leagă redeşeptarea atavică a neamului nostru românesc – își atenționa ascultătorii nostalgicul marinar.

Sunt astăzi, 30 ianuarie, 50 de ani de la sărbătoarea făcută la Galați a întemeierii și inaugurării cursurilor Școlii Copiilor de Marină, în prezența tuturor șefilor, autorităților militare, civile, diferite personalități și reprezentanții conducătorilor oștirii de la București.

Țară eminentă agricolă, cu harnici și meșteșugiți mânăitori ai coarnelor plugului, cunducând cu măiestrie pe Plăvan și pe Joian – și de buni călăreți – desigur că această inaugurare atunci însemna un eveniment, de necrezut în realizări. Pentru că în porturile

noastre, românul privea numai de pe maluri, extaziat, pe străinii care formau partea marinărească pe apele și țărmurile strămoșești. Pușinii șalupari sau Flotilașii – cum erau denumiți – își făceau serviciul militar, nu învățau mare lucru și la terminarea lui se înapoiau la meșteșugul lor plugăresc.

În cuvântările și discursurile ținute cu acea ocazie s-a vorbit de lucruri atât de mărețe și uimitoare pentru mintea mea de copil de 12 ani și jumătate, că mi-au rămas gravate pentru tot restul vieții.

Acest fapt a constituit în acele vremuri un eveniment de o deosebită însemnătate pentru Țară și pentru primul port al nostru, Galați.”

Portul Galați, cu cazarma Flotilei

Evenimentul avea să fie consemnat ca un reper memorabil în istoria Marinei și de comandorul Constantin Ciuchi în prețioasa sa lucrare “Istoria Marinei Române în curs de 18 secole, de la împăratul Traian până în al 40-lea an de domnie a Regelui Carol I”, publicată în anul 1906 la Tipografia “Ovidiu” H. Vurlis din Constanța: “Prin conducerea inteligentă a colonelului Nicolae Dumitrescu-Maică, Flotila mergea progresând cu pași repezi. Abia de la 3 octombrie 1881 se decreta Regulamentul creării Școlii Copiilor de Marină și, pentru a nu pierde timp, se publică concurs pentru ziua de 20 ianuarie 1882, când au fost admiși 20 de elevi.

Cursurile Școlii de Marină, pentru prima oară întrebuințată în țară, trebuiau să înceapă la 1 februarie.

Pentru ziua de 30 ianuarie (luni – n.n.) s-au invitat toate autoritățile civile și militare pentru inaugurarea acestei școli, cu care ocazie, colonelul Nicolae Dumitrescu-Maică, printr-o cuvântare, a arătat fazele principale prin care a trecut Marina românească, serviciile importante ce a adus țării în timpul campaniei, necesitatea ce se impune de a se mări acest corp în material și personal, valoarea unei țări maritime din punctul de vedere economic și militar și scopul înființării școlii.

Colonelul Eustațiu Pencovici, delegatul României în Comisia Europeană a Dunării, răspunzând, confirmă cele arătate de comandantul Flotilei, declarând că dacă e cineva care cunoaște bine această instituție militară și pe comandantul ei, e numai domnia sa și că are

toată speranța că, sub șeful ei, această mică flotilă va deveni Flotă, spre cea mai mare fericire a țării noastre.”.

În urmă s-a semnat procesul verbal următor: „Astăzi, 31 ianuarie 1882,

S-a inaugurat cu solemnitate religioasă deschiderea Școlii Copiilor de Marină, înființată pentru întâia oară în România la Galați, prin Înaltul Decret Regal nr. 2408 din 30 octombrie 1881.

Această ceremonie a avut loc în fața autorităților militare și civile care au subscris: prefectul G. Rășcanu, colonelul Pencovici, intendent N. Balaban, colonelul Formac, colonelul Nicolae Dumitrescu-Maică, maiorul Anton Barbieri, fost comandant al Flotilei, locotenent-colonelul Șerbănescu, colonelul N. Holban, colonelul Ioan Murgescu, primarul Ion Vizzu, maiorul Poroineanu, dr. Nicolescu, maiorul I. Niculescu, colonelul Cotrutz, iconomul C. Roseiu, locotenent-colonelul Ghidionescu, I. Cetățeanu, maiorul Groza, maiorul Mihail Drăghicescu, Alexe A. Braunn, dr. Tachianu, medic șef al Flotilei, medic de regiment clasa a II-a dr. Casasovici, căpitanul Ion Isvoranu, căpitanul Emanoil Hacek, locotenentul Mavrodi, locotenentul A. Calotescu, căpitanul Mihail Căpitanovici, sublocotenentul Chebak, sublocotenentul Nicolae Gracovski, preotul garnizoanei Ioachim Voluntaru, căpitanul D. Ionescu, administratorii clasa a II-a Abeg, Ciocan, Dimitriu, Marian, Mărgăritescu, guard torpilor clasa a III-a Manoliu, director, căpitanul Ilie Irimescu și subdirector, căpitanul Emanoil Koslinski.

Școala de Marină cu cei 20 de elevi ai anului I a urmat cursurile teoretice până la 1 iunie, având ca profesori militari, afară de director și subdirector, pe locotenenții Alexandru Calotescu și Constantin Mănescu, iar ca profesori civili pe dl. I. Cetățeanu de Limba și istoria română și pe dl. A. Braunn de Limba italiană.

Cursurile terminate, elevii au fost îmbarcați pe canoniera «Fulgerul», având ca anexă șalupa cu vele «Lebăda».

Aceste bastimente au făcut o călătorie pe Dunăre, trecând prin Canalul Măcin (vechea Dunăre), sondând canalul și talvegul Dunării până la Turnu Severin, de unde s-au întors în josul Dunării, ajungând la Galați la 12 august, elevii sondând și executând diferite exerciții.“

Confesiunile unui absolvent

“Ce a motivat înființarea acestei școli? – continuă să explice comandorul Constantin Boțan.

După venirea în Țară a Principelui Carol de Hohenzollern ca domn al Principatelor Unite și vizitarea Țării în lung și în lat, pentru a o cunoaște în amănunțime - minunându-se de imensul grâнар pe care îl reprezenta, grâнар care pe acele vremuri alimenta multe din țările continentului, împreună cu Orientul –, a făcut constatarea că această frumoasă și bogată țară în produse ale pământului nu avea un port la Mare, adică îi lipsea plămânul respirator al acestor bogății.

Știut fiind că (sic!) calea pe apă – transportul – a fost, este și va fi cea mai ieftină. Deși Modova poseda cele patru județe sud basarabene, cu litoral maritim, retrocedate Patriei-mamă prin Tratatul de la Paris din 1856, rezultat al Războiului Crimeii, îndepărtând Rusia de la gurile Dunării, pe care le dorea și pentru care fusese răpită Basarabia în 1812 – nu avea la Mare un port utilizabil.

Calea la Mare nu ne era liberă pentru că gurile Dunării, ca și toată Dobrogea, aparțineau Turciei, deși Comisia Europeană a Dunării – înființată de același tratat mai sus-pomenit – întreținea navigabil brațul mijlociu, zis al Sulinei, pentru legătura cu Marea a porturilor dunărene.

Domnitorul Carol I, în programul său de dezvoltare și bună exploatare a acestor bogății – în programul său politico-economic – a văzut clar, ca în toate actele vieții sale – și a cerut sfetnicilor săi să creeze acel plămân – cum îi plăcea să-l numească – prin crearea unui port românesc la Mare și o cale liberă la el.

Portul nu putea fi decât pe litoralul maritim moldovenesc al Basarabiei iar calea liberă până la el, brațul superior al Dunării numit Chilia, care forma pe atunci frontiera către Turcia – cel mai bogat în volum de ape și navigabil până la gurile sale. S-au făcut studii, ținându-se seama de avantajele și dezavantajele politico-economice și strategice și s-a căzut de acord asupra Zibrieni, în imediata apropiere la nordul extremei guri din cele multe prin care se varsă în Mare brațul Chilieii. Nu s-a putut alege Cetatea Albă.

Însă în Peninsula Balcanică începuse încă din 1875 mișcarea insurgentă a voluntarilor sârbi din Bosnia, Herțegovina, Muntenegru etc, care s-a concretizat prin Războiul din 1877/78 între Rusia și Turcia - și care a forțat suspendarea acestor frumoase planuri –, război la care am fost siliți să luăm parte, devenind fericitul eveniment al Independenței și al înălțării Principatelor la rangul de Regat, în 1881.

Războiul s-a terminat în 1878, prin încheierea păcii stipulată în Tratatul de la San Stefano, oraș-port pe Marea de Marmara, la porțile Constantinoplei.

În timpul războiului, puținele și unicele bastimente pretinse de război ce aveam – «România», «Fulgerul», «Jiul», «Rândunica», «Săgeata» – fuseseră cedate rușilor (propriu-zis luate de aceștia), pe care au pus pavilion și echipaje rusești. Iar puținii noștri marinari – ofițeri și trupă – sub conducerea maiorului Nicolae Dumitrescu-Maică, eminent elev al Școlii Navale de la Brest – au clădit și armat bateriile de la Calafat, în care au luptat până la încheierea păcii și retrocedarea bastimentelor noastre. Acolo au ținut în respect armata lui Osman Pașa din Vidin, destinată să treacă Dunărea și să cadă în spatele armatei ruse, astfel cum a făcut mai târziu la Plevna, când chemați cu disperare în ajutor, Curcanii noștri au avut prilejul să dezvolte atavismul războinic al strămoșilor legendari.

Escadra română a Mării Negre

Numai astfel rușii au putut deveni victorioși și a dicta pacea la San Stefano.

Revin și insist asupra acestui tratat care, dacă nu ar fi fost reclamat de România ca o nedreptate - timpul scurs și evenimentele au demonstrat-o -, ar fi rezolvat într-un chip fericit viitorul nostru și politic și economic!

Ce a fost pentru noi, românii, Tratatul de la San Stefano? În schimbul celor trei județe ale Modovei sud basarabene retrocedate după Războiul Crimeii, se dădeau României Dobrogea de la Sulina până în Munții Enuneh, împreună cu portul Burgas și de la gura Timocului, o fâșie pe țărmul drept al Dunării în lățime de 4-6 km. Ce însemna asta? Căpătăm vechea Dobrogea a lui Mircea cu două splendide porturi naturale la Mare – Varna și Burgas – și de la gura Timocului, Dunărea ar fi curs pe teritoriu pur românesc – având toate orașele și cetățile de pe țărm și locuite de populație românească. Aproape în întregime, așa-zisa Dunăre de Jos.

Ce perspective strălucite și ce liniște la Sud prezenta acest tratat, abia acum se poate vedea. Conducătorii țării de atunci și-au făcut socoteala greșit și s-au înșelat amar. Rusia era victorioasă și aștepta la porțile Constantinopolului – voia cele trei județe, pe care le-a luat – pentru că nimeni nu ar mai fi riscat sângele unui singur soldat al său pentru revendicările noastre. Crimeea fusese un exemplu suficient atunci ca și Dardanelele în ultimul război.

Reclamația României la puterile protectoare a determinat Congresul de la Berlin, unde nu am fost admiși nici măcar ca informatori și, din toată această splendidă ofertă, ne-am ales numai cu partea mlăștinoasă și pietroasă a Dobrogei, cu două preținse porturi, aproape inexistente – Constanța și Mangalia -, restul fiind lăsat noului stat bulgar, căruia i s-a dat ființă prin jertfele noastre de sânge și nu s-ar fi creat fără aceste sacrificii. Iar urmările acestei lipse de orizonturi politico-economice ale conducătorilor destinelor neamului de atunci au avut și vor mai avea repercusiuni dureroase, sângeroase și umilitoare!

Consecința acestor fapte și schimbarea litoralului maritim a răsturnat vechile planuri, creind situații noi. Pe temeiul acestor situații și în raport cu planurile de reorganizare ale armatei și apărarea noilor frontiere, a fost hotărâtă și crearea unei marine naționale. Mai ales că Congresul de la Berlin ne dăduse în seamă poliția pe Dunărea de Jos.

Partea privitoare Marinei a fost încredințată colonelului Nicolae Dumitrescu-Maică, comandantul Flotei, - acel admirabil creator și purtător al făcliei redeșteptării atavismului marinăresc al flotei lui Ștefan cel Mare, amorțit prin victoriile lui Mohamed al II-lea de la Chilia și Cetatea Albă -, și a nenorocitei ere fanariote.

Legiurile făcute de el relative la crearea Marinei naționale pot sluji și astăzi ca bază de dezvoltare.

În această națiune de excelenți plugari, lipsită complectamente până atunci de elemente naționale marinărești, pentru a pune o bază solidă la temelia acestei marine, în primul loc a fost prevăzută crearea unei Școli de Copii, unde aceștia să fie îndrumați și să capete cunoștințele necesare, să crească și să se dezvolte în ele, și construirea unui bastiment-școală cu pânze, adevărata și reala școală a afirmării unui marinar, singurul mijloc de a pune pe om în fața elementelor naturii, învățând să le folosească, să le învingă pentru a le putea domina.

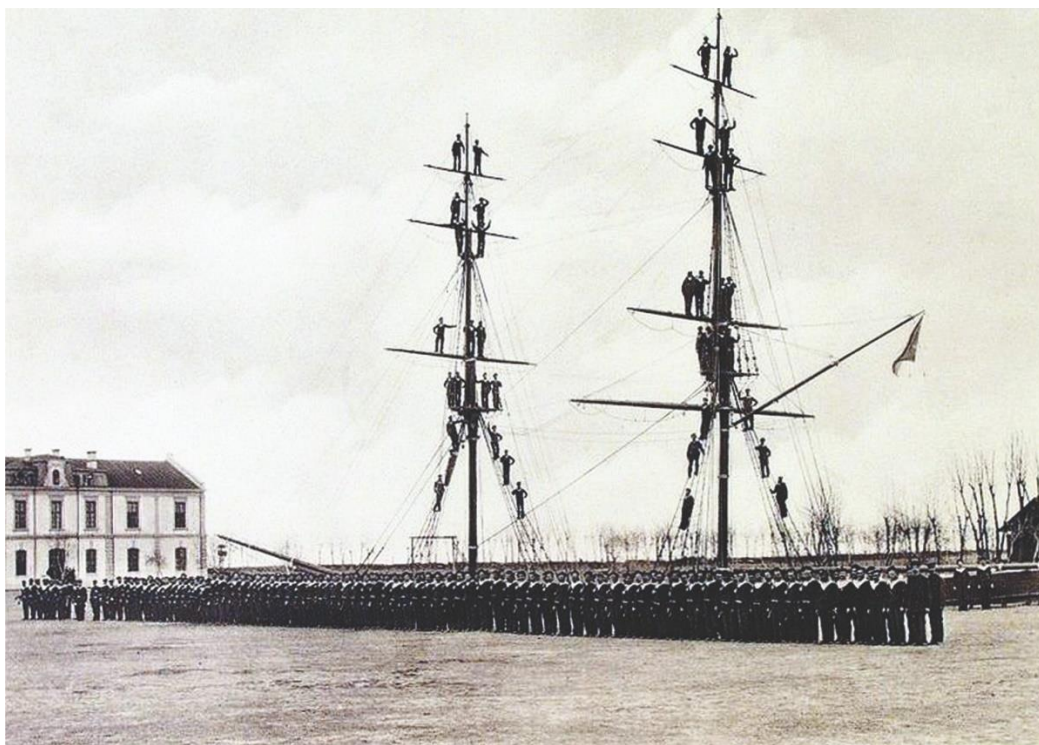
Numai astfel poate căpăta sângele rece, aprecierea momentului oportun, ochiul sigur și hotărârea instantanee a măsurilor necesare care, întârziate cât de puțin, devin fatalități. Numai astfel se poate căpăta acea încredere în sine atât de necesară unui marinar.

Bastimentul-școală a fost bricul «Mircea», iar acea școală a fost Școala Copiilor de Marină, inaugurată la 31 ianuarie 1882 cu 11 elevi din 20 de locuri care se ofereau și completate la scurte intervale cu două serii de șase și trei candidați reușiți - pentru că se găseau greu pe acele vremuri elemente care să se avânte în necunoscut.

Aceștia au format prima promoție a Școlii Copiilor de Marină, care trebuia să se inaugureze la 1 octombrie 1881, inaugurare amânată până la 30 ianuarie din cauză de lipsă de candidați și a neterminării bastimentului-școală.

Școala a fost instalată într-o clădire cu etaj pe malul Dunării, în strada Portului, cu toate instalațiunile unui internat, cu dormitoare și o spălătorie specială, având trei ani de cursuri mixte: șase luni (1 octombrie – 1 aprilie) cursuri teoretice și șase luni (1 aprilie – 1 octombrie) cursuri practice și cu aplicarea teoriilor, adică ambarcarea pe bastimentul-școală, făcându-se călătorii în afara apelor țării.

Pentru aceste motive și considerând viața aspră de bord, instalațiunile la localul școlii erau speciale, adică similare cu cele de pe bastiment. Astfel, dormitoarele nu aveau paturi – ci se dormea în hamace suspendate, de asemenea, spălătoria era astfel amenajată ca fiecare elev să-și spele singuri lenjeria pentru că pe bastiment nu se puteau lua spălătorese, nici trimite rufe la spălat, fiind continuu în navigație. Or, pentru deprindere, regimul era continuu. Mâncarea foarte îngrijită însă regimul destul de aspru pentru niște copii, chiar dacă trebuia să devină marinari!

Școala de Cadre de la Țiglina

Pentru că de mai multe ori pe săptămână iarna în școală eram scoși la Dunărea înghețată, unde erau făcute copci în care ne spălam corpul până la talie și picioarele până deasupra genunchilor, ieșind aburi din noi ca din oala clocotindă – după care îmbrăcați trebuia să executăm alergări – toate acestea sub directa supraveghere a directorului Școlii. Iar în nopțile senine fără lună ni se explicau constelațiile cu forma și denumirea lor de același director, de altfel recunoscut în rândul astronomilor europeni.

Primul personal profesoral a fost compus din maiorul Mihail Drăghicescu, directorul Școlii și profesor de Navigație, Știința apelor, Astronomie, Matelotaj, Nomenclaturi și Infanterie, căpitanul Emanoil Koslinski - Torpile și Artilerie, cu toate ramurile lor, căpitanul ing. Ioan Isvoranu - Geometrie, Motoare, Mașini și Căldări marine, Electricitate, Construcții navale, locotenentul Alexandru Calotescu – Istoria, Geografie terestră și maritimă, Exerciții de bărci cu rame și pânze, locotenentul Constantin Mănescu – Matematică, Aritmetică, Algebră, Logaritmi.

Maiorul Mihail Drăghicescu,
directorul Școlii Copiilor de Marină

Profesori civili I. Cetățeanu – Limba română, Compoziții, Aplicații, A. Braunn – Limba italiană și preotul Rozeiu – Morală, Religie.

În plus, o serie de diferiți subofițeri special pregătiți ca ajutori.

În acest timp, parcul de bastimente fusese mărit cu vaporul «Orientul», cumpărat de la austrieci și botezat «Ștefan cel Mare», devenit mai târziu yacht regal și o canonieră pentru mare, botezată «Grivița», care fusese comandată special la Triest, în 1880, care trebuia să staționeze în noile porturi Sulina și Constanța.

A trecut iarna cu cursurile ei teoretice și mult așteptatul bastiment-școală, care se construia într-un șantier englez lângă Londra, nu mai sosea pentru că nici nu fuseseră terminate bastimentele toate din grupul acolo comandat de țara noastră și care se executa sub supravegherea maiorului Vasile Urseanu.

Acest grup era compus din bricul-școală «Mircea», un bastiment purtător și puitor de torpile numit «Alexandru cel Bun», o serie de trei șalupe canoniere «Rahova», «Smârdan» și «Opanez», o altă serie de cinci șalupe mici - «Santinela», «Poterașul», «Pandurul», «Grănicerul» și «Vegheatorul».

Aceste două serii destinate poliției pe Dunăre și poliției în porturi și două torpiloare mici, «Șoimul» și «Vulturul», toate cu elici.

Avându-se în vedere că bastimentul-școală va trebui să coboare și să urce fluviul de la Mare la Galați și să execute intrări în porturi diferite, s-a hotărât în urmă să i se instaleze un mic motor, acționând o elice care să-i înlesnească aceste cerințe; și aceasta a fost o cauză a întârzierii.

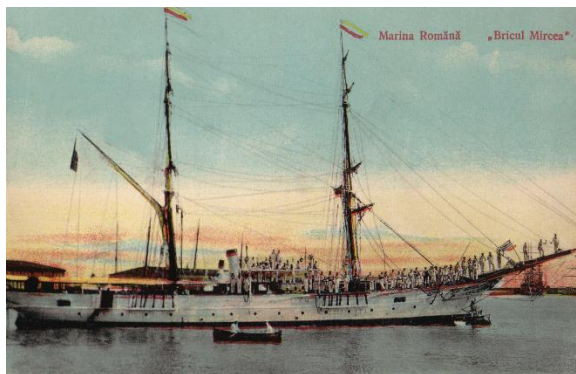
Campania de cursuri practice totuși trebuia să înceapă; neputându-se astfel s-a hotărât ca să se facă pe Dunăre – de altfel singura făcută cu canoniera «Fulgerul» și pentru școală s-a amenajat o goeletă numită «Lebăda» (mare barcă cu covertă și două catarge pentru pânze, care a fost tot timpul remorcată de canonieră). Călătoria s-a fâșut sub comanda căpitanului Ilie Irimescu, având ca secund pe căpitanul Emanoil Koslinski și ca pilot pe Ghiorgi Barba. S-au vizitat astfel toate porturile de pe ambele țărmuri de pe Dunăre, până la Severin și Cladovo, parte la ducere și parte la înapoiere, navigându-se numai ziua și noaptea, oprindu-se unde ne prindea.

Cursurile practice au constat în timonerie, bordaje, serviciu de veghe, servicii la bord, exerciții de infanterie și bărci și formarea Carnetului itinerar, în care se consemnau cursul Dunării cu toate ostroavele, râurile și canalele care le întâlneau cu denumirea și distanțe în km între ele, localitățile ce întâlneau și linia de navigație urmată cu adâncimile de apă găsite. Timpul limitat al expunerii nu-mi îngăduie a povesti impresiile acestei prime călătorii și peripețiile ei comice, centrul căruia fiind format de bătrânul pilot Barba Ghiorgi, care nu vorbea bine românește.

La înapoierea în Galați – toamna – am găsit pe cei 20 de candidați noi reușiți la examene, ai promoției a doua iar noi, după examenul de practică, am promovat în clasa a II-a.

Către sfârșitul lunii octombrie 1882 a sosit în țară și bastimentul-școală «Mircea», botezat la Londra de către ministrul țării Ion Ghica. Sosind și celelalte bastimente din grupul comandat acolo, aduse de personalul șantierului sub pavilion englez de comerț și predate Comandamentului Marinei la Galați, cele cinci șalupe mici și cele două torpiloare au fost transportate ca marfă pe vapoarele de comerț.

Bricul «Mircea» cu două catarge verticale și unul către orizontală – înainte – avea fiecare catarg din câte trei bucăți și purta fiecare patru pânze pătrate iar cel dinainte (bompres) cu trei pânze triunghiulare; caracteristică exact de brick, se prezenta ca o corabie cu forme ultrafine; de o eleganță deosebită, construit special de șantier ca reclamă – din lemn de teck, căptușit în partea imersibilă și până la 30 cm deasupra nivelului apei cu tablă de aramă având un mic coș lunetă – al mașinii – care se putea coborî sau ridica, după voință – după cum naviga cu mașina sau numai cu pânzele.

Bricul Mircea, prima navă-școală a Marinei Române

Tot timpul cât am navigat pe el, în diferite țări, și îndeosebi în țări cu vechi tradiții marinărești, era foarte mult admirat și nu se credea a fi bastiment de război ci un yacht de dimensiuni pentru navigație în jurul lumii.

În interior, partea dinainte era destinată echipajului permanent iar mijlocul până la camera mașinii pentru elevii școlii. În acea parte erau și trei cabine separate.

La partea dinapoi extremă era locuința comandantului, compusă dintr-un salon mare și un dormitor iar între acestea și mașină era locuința ofițerilor, compusă dintr-un salon și patru cabine.

Bucătăria era lângă corpul mașinilor, în interior, și mai târziu a fost mutată pe covertă, sub puntea de comandă.

Avea patru bărci, două laterale, a treia pe covertă și a patra în exterior, înapoi de travers.

A fost armat cu două tunuri Krupp de 37 mm și o mitralieră cu 10 țevi orizontale de 11 mm.

Casa de paianjen pe care o formau frânghiile și frânghiuțele de manevră ale pânzelor era formidabilă și te puneă pe gânduri: când vei putea învăța utilitatea și numele fiecăreia?

Pentru școala de matelotaj (frânghierie) și velatură (croiala și coaserea pânzelor), comandantul Marinei a reținut și angajat ca mateloți speciali patru persoane, cei mai destoinici și versați, din personalul care adusesse bricul în țară: un francez breton Angelo, doi dalmațieni din Insulele Lusin Piccolo și Lusin Grande-Michele și Nicola Grande, pentru că al patrulea – un chilian din America de Sud se numea tot Nicola, însă Piccolo, pentru că era mic la fizic. În școala de luptă la bord nimeni nu a putut să-l pună jos pe Nicola Piccolo, pentru că ridicat, răsucit, învârtit – întotdeauna cădea în picioare, ca pisicile.

Aceștia patru au fost adevărații dascăli ai meșteșugului și misterului vieții marinărești de cunoștințe și conducere a utilizării maxime a pânzelor, lucrând cu mare drag, fiind amorezați de aptitudinile de navigație și de frumusețea bricului.

Acesta era bricul-școală «Mircea», care a format întreaga faimoasă pleiadă de marinari români. Marinari care s-au distins cu atâta vrednicie, recâștigând faima trecutului moldovenesc al flotei lui Ștefan cel Mare.”

Comandor (r) dr. Marian MOȘNEAGU

ACTIVITĂȚI ALE COLEGIULUI NAȚIONAL MILITAR „ALEXANDRU IOAN CUZA” ÎN ANUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT 2021-2022

Pentru anul de învățământ 2021-2022, Colegiul Național Militar „Alexandru Ioan Cuza” (CNMAIC) a realizat mai multe obiective:

A fost obținută finanțarea pentru un proiect ERASMUS +, numit „**Young Ecologists on a Mission: Saving Our Seas**”. Acesta este primul proiect, cu finanțare europeană, în parteneriat cu licee din trei țări – Italia, Spania, Turcia – partenerul din Italia fiind Liceul Militar Naval. Perioada de derulare a proiectului este octombrie 2022 - februarie 2024.

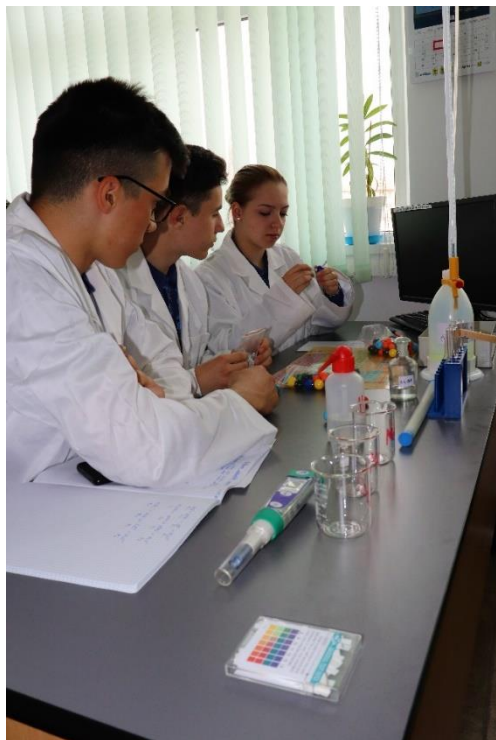

Obiectivul principal al proiectului este acela de a crește implicarea civică în ecologizare, a peste 1000 de persoane din cele patru țări partenere, dintre care 200 sunt elevi.

Principalele activități constau în:

- monitorizarea și investigarea plajelor din apropierea școlilor participante;
- realizarea de lucrări grafice, eseuri, poezii, prezentări care vor fi prezentate în cadrul unui studiu științific / sesiune de comunicări cu elevii în școală și pe rețelele de socializare cu tema „S.O.S.: Salvați mărilor!”;
- organizarea de campanii pe plajă pentru informarea turiștilor și localnicilor despre gradul de poluare a plajelor și despre repercusiunile pe care le are poluarea plajelor asupra sănătății vieții marine și asupra vieții oamenilor;

- organizarea de campanii pe plajă pentru promovarea plajelor curate, a mediului și a mărilor curate și pentru a îndemna oamenii să nu arunce gunoiul pe plajă și în apă;
- montarea de panouri informative în locuri cu vizibilitate maximă de pe plajă;
- crearea de materiale informative despre poluarea plajelor și a mării, despre legislația maritimă și diseminarea acestora în rândul populației și a grupului-țintă.

A fost încheiat un parteneriat cu Liceu naval civil din Republica Turcia „**Beykoz Barbaros Hayrettin Paşa Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi**” din Istanbul, în cadrul căruia se vor desfășura activități în viitorul an de învățământ.

Cadeții marinari au participat la olimpiade și concursuri școlare, obținând peste 100 de premii, la fazele județene și naționale ale competițiilor.

Au fost continuate proiectele începute în anul de învățământ precedent:

- Concursul interdisciplinar “Contraamiral Ilie Irimescu” (Limba română, istorie și fizică) și Concursul de reviste școlare „Comandor Eugeniu Botez”.
- A fost organizată cea de-a XXVIII-a ediție a Concursului de matematică „Viceamiral Vasile Urseanu”, adresat elevilor de clasa a VIII-a din județele Constanța și Tulcea, care pot deveni viitori cadeți și marinari în Forțele Navale Române.

- Au fost încheiate parteneriate cu colegii/licee civile și colegii militare din țară.
- Au fost organizate marșuri pe Dunăre și în Marea Neagră cu elevii militari, constituind o importantă oportunitate pentru viitorii ofițeri ai Armatei României.

- Elevii au participat la întreceri sportive și au fost executate ședințe de instruire și de tragere cu arma.
- A fost redactat numărul 5 al revistei colegiului „Jurnal de bord”, cu care s-a participat la concursurile de profil, obținând importante premii.

Anul de învățământ se va încheia cu susținerea examenului de maturitate și cu testul de verificare a cunoștințelor pentru admiterea în academiile militare.

Urăm succes deplin tuturor absolvenților colegiului și obținerea unor rezultate cât mai bune!

Director adjunct, Prof. dr. Adrian ILIE

Galeria mentorilor noștri**In memoriam Eugen Lumezianu****EUGEN LUMEZIANU – 85 DE ANI DE LA NAȘTERE**

Pe **22 aprilie 1937**, venea pe lume, la Constanța, Eugen Lumezianu, prozator și dramaturg, profesor de română de care și astăzi își amintesc cu nostalgie foștii elevi, cărora a știut să le cultive dragostea pentru literatură, să-i îndrume pentru a descoperi magia lecturii sau a scrisului (unul dintre ei, este prozatorul T.O. Bobe, care mărturisea, într-un interviu, că Eugen Lumezianu a fost primul său mentor, cel care l-a dus prima oară la bibliotecă, l-a învățat să citească metodic, să facă fișe, l-a influențat ca om și ca scriitor).

Absolvent al Liceului „Mircea cel Bătrân”, apoi al Facultății de Filologie din cadrul Universității București, Eugen Lumezianu a predat, la început, ca profesor de limba și literatura română, la Școala Medie din Adamclisi și la Liceul Agricol din Poarta Albă.

A făcut parte din generația care a însuflețit viața culturală a orașului Constanța, în anii '70 – '80, alături de alte nume de scriitori, dispăruți și ei între timp: Constantin Novac, Nicolae Motoc, Arthur Porumboiu, Petru Vălușeanu, Marin Porumbescu, Octavian Georgescu. A fost unul dintre întemeietorii revistei de cultură Tomis, în iulie 1966, prestigioasă publicație unde a funcționat ca redactor până în 1971, când a revenit la catedră, predând limba și literatura română succesiv la Liceul Energetic, Liceul Militar de Marină și Liceul „Mihai Eminescu”.

De numele lui Eugen Lumezianu se leagă înființarea Cenaclului „Poesis”, pe care îl conduce din 1976 până în 1983, după ce animase un alt cenaclu literar, „Ovidius”, organizat pe lângă revista „Tomis”, și unde s-au remarcat, printre alții, Alex. Ștefănescu, Mirela Roznoveanu, Ovidiu Dunăreanu, Sorin Roșca.

Eugen Lumezianu a debutat, la 24 de ani, în revista „Luceafărul”, cu schița „Urluia”, publicând apoi, neobosit, articole, povestiri, schițe și poezii în majoritatea revistelor literare din țară. În 1968 avea să-i apară în volum nuvela „Mersul ciudat al lucrurilor”, urmată de o altă nuvelă, „Ultima zi optimistă” (1971).

Singurul său roman, publicat în 1985, poartă titlul „Fluxul apei dulci” și a fost publicat la Cluj, de editura Dacia.

Piese de teatru, „Tatăl nostru uneori” (1976), „Capcana de nichel” (1979), „Petreceri duminicale” (1980), „Musafiri pe viață” (1985) au fost jucate cu succes pe scene din întreaga țară.

S-a stins cu discreție, la nici 53 de ani, pe 31 ianuarie 1990.

La împlinirea a două decenii de la plecarea în neființă, Biblioteca Județeană i-a dedicat lui Eugen Lumezianu o valoroasă expoziție de carte, al cărei punct de interes a fost manuscrisul piesei „Musafiri în viață”, pe care omul de cultură l-a donat bibliotecii constănțene, în anul 1975.

Gabriela TITZ

„Ziua de Constanța”, 22 aprilie 2022

Clasa B, LMM 1977 – Împreună cu profesorul Eugen Lumezianu –
al cinci-lea de la dreapta la stânga, cu papion roșu

DOMNULUI PROFESOR, CU DRAGOSTE!

„Nu știi alții cum sunt dar eu când mă gândesc la...” anii de liceu, am numai amintiri frumoase. Atunci am deschis cu adevărat ochii spre lume, atunci m-am îndrăgostit (a doua oară, căci prima dată a fost prin clasa a șaptea), atunci a început să-mi placă muzica de calitate (simfonică, dar nu numai). Atunci am început prietenii care durează și astăzi, atunci am întâlnit oameni care mi-au marcat viața. Iar dintre aceștia, întâiul, domnul Profesor Eugen Lumezianu.

Au trecut 50 de ani de când l-am întâlnit...! Când au trecut?

Ca ieri eram copilul care plecam din casa părintească, dintr-un sat din Moldova, să-mi urmez visul abia înfiripat, să cutreier mărele lumii. De cum citisem că s-a înființat Liceul Industrial de Marină, luasem hotărârea că acolo trebuie să merg, că asta trebuie să fac...

A fost admiterea, primul examen al vieții, reușit neașteptat de ușor, neașteptat de bine...

Apoi a fost începutul școlii, întâlnirea cu colegii, întâlnirea cu Domnul Lumezianu, dirigintele și profesorul nostru de Limba Română.

Nu știi alții cum sunt, dar eu..., când mă gândesc la anii aceia...

Noi, abia ieșiți din copilărie, abia ieșiți din curtea părintească, el tânăr, nu de mult „uns” profesor, frumos, elegant, șarmant, ironic uneori dar cald, bun, sfătos.

Noi pentru el, o ceată de băieți zburdalnici care trebuiau struniți, învățați bunele maniere, îndemnați să descopere frumosul din jur.

El pentru noi, părintele de care încă aveam nevoie, educatorul atent la bucuriile, îngrijorările și tristețile noastre, *învățătorul* care avea grijă deopotrivă de învățătura pe care

avea să ne-o transmită, de strunirea trăirilor noastre adolescente și de cultivarea în noi a nevoii de frumos.

Când liceul a devenit militar, a ajuns în contra-curent...

Prin noua structură și orientare a școlii, noi trebuia să deprindem obiceiurile „cazone” – El ne ducea la teatru, la concerte, la expoziții.

Ofițerii, profesorii militari ne învățau rigoarea și asprimea, ne învățau cum să dăm și să executăm ordine. El ne învăța cum să ne purtăm frumos, ne deschidea ochii spre frumusețea limbii române, ne învăța vorbirea îngrijită, nuanțată, bogată. S-a îngrijit să cultive în noi *nevoia de carte*.

... „Cartea nu e ca pâinea, ca apa, ca hainele” – scrie un eminent *învățător* al zilelor noastre, G. Liiceanu în „Dans cu o carte” –, „nevoia de carte e rezultatul unei domesticiri, al unei crescătorii de oameni. Cei care ajung să aibă nevoie de carte sunt crescuți și antrenați de un «crescător» (...).”

Acest *crescător de oameni* a fost pentru mine, pentru noi, Domnul Profesor Eugen Lumezianu.

Emilian TRAIȘĂ,

absolvent al Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”, promoția 1977

In memoriam Eugen Lumezianu

Comemorarea profesorului Eugen Lumezianu în Cimitirul Central
Constanța, 30 ianuarie 2022

EUGEN LUMEZIANU, PROFESOR ȘI SCRITOR DOBROGEAN

Am reținut până astăzi că s-a născut pe 22 aprilie „fiindcă-s din aceeași zi cu Lenin”, cum spunea uneori. Noi din plutonul 2 (12, 22, 32, 42, 52) Navigație al primei promoții a L.M.M. Constanța l-am avut diriginte până-n anu' IV, adică '72 – '76.

Prin anu-ntâi, la o oră de Limba și Literatura Română m-a întrebat dacă mi-am făcut tema, am răspuns că da și m-a pus să-mi citesc lucrarea despre Dosoftei, parcă (sau Spătarul Milescu?). Am transpirat tot până am citit *ce*, mai exact *cât* scrisesem în caiet, adică circa jumătate din lucrare, iar de restul, străduindu-mă să pară că citesc în continuare cursiv, am improvizat până aproape de final, când... s-a prins și m-a chemat să vadă caietul.

De-atunci mi-a cerut să am grijă ca pe catedră la orele dumnealui să fie o vază cu flori, apoi a dorit să-mi cunoască părinții, mi-a cerut poezii să le publice în Flota Patriei, m-a desemnat să particip la Olimpiada de Limba și Literatura Română (la Liceul „Mircea”), mă scotea sâmbăta la ședințele Cenaclului „Poesis”, pe care le prezida (unde mă bucuram de fursecuri și cafeluță), mă ghida cum să întocmesc materialul gazetei clasei...

Era într-o duminică și m-a invitat la masă de prânz acasă, undeva în Tomis 4, cred. M-a tratat ca pe un om mare, cu atenție, etichetă și cu de toate. Mi-a arătat biblioteca din care mi-a împrumutat cărți, și am stat la masa din bucătărie unde mi-a destăinuit că a scris piesa „Tatăl nostru uneori” la premiera căreia fusesem cu o săptămână înainte.

Mai târziu, la Cluj am dat de romanul „Fluxul apei dulci”.

În 1990, Profesorul și tatăl meu uneori, s-a stins la nici 53 de ani.

Fie-i somnul ușor că tare-mi mai lipsește și mult ades mi-i dor!

Ovidiu JURGEA,

absolvent al Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”, promoția 1977

In memoriam Ion Moiceanu

PROFESORUL ION MOICEANU, O LUMINĂ DE VEGHE LA CATARG

A încetat să mai bată, recent, inima uriașului Ion Moiceanu (n. 19 octombrie 1944, Rucăr – d. 14 iulie 2022, Constanța), profesor de istorie, pedagog/dascăl, publicist, om de cultură, cetățean de onoare al satului său natal Rucăr, om de vază al neamului Moiceanu, coborât la Tomis de pe minunatele meleaguri muscelene, cunoscut comunității LMM–iste din fantastica perioadă în care Domnul Moiceanu a predat istorie pură elevilor Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”.

Profesorul Ion Moiceanu a predat istorie la Liceul Militar de Marină din 1977, neîntrerupt, până la desființarea acestuia. A fost loial LMM–ului până la ultima respirație. A fost un dascăl uriaș, cu o pasiune devastatoare pentru istorie, de un stil oratoric aparte, care îl singulariza în toată regiunea istorică a Dobrogei. Era un vulcan, un titan, respira istorie, vocea sa de muntean destrăma aerul și zidurile, te copleșea, te supunea, te captiva ireversibil – erai prins aproape fără să vrei în titanica forță a iubirii sale pentru istorie, căreia (deja știai) nu mai aveai motive spre a i te opune.

Am învățat cu toții să iubim istoria așa cum el însuși o făcea – cu autenticitate, pasiune și aristocrație. De atunci, din fantasticele întâlniri cu acesta, în sălile de clasă și în aula liceului, nu am mai încetat vreodată să iubim istoria și România.

Dar, dincolo de istorie, pentru care dragostea domnului Profesor poate rămâne doar un amănunt, dl. Moiceanu a fost un Profesor și un Om total.

În 14 iulie 2022 au curs fluviu pe rețelele de socializare regretele foștilor săi elevi. Mesajele acestora în spațiul public au adus un ultim omagiu Profesorului înainte de despărțirea noastră de el, despre care ni se tot spune că ar fi definitivă. Foștii săi elevi au văzut în El, *atunci*, Mentorul de care aveau atâta nevoie în anii de ucenicie și creștere, figura paternă în care se combină armonios Dascălul și Omul. Moiceanu avea ambele jumătăți turate mereu la maximum – harul de dascăl și autenticitatea explozivă, într-o combinație care îl făcea unic, prețios și necesar. A fost irepetabil în viața noastră, în toți anii aceia și în toți cei care au urmat.

Într-o lume care se prăpădește și falimentează etic la fiecare pas, Moiceanu a fost un constructor. A construit caractere, pe platforma Liceului Militar de Marină. A construit instituții – și lui i se datorează, de altfel, renașterea Liceului Militar de Marină în Colegiul Militar Național. Alături de câțiva camarazi, ale căror nume sunt prea bine cunoscute în conștiința colectivă a LMM–iștilor, Profesorul Ion Moiceanu s-a bătut ca un leu pentru reînființarea LMM–ului, cu o jertfă de sine care îi face cinste. Pentru reînființarea LMM–ului a scris, a bătut la porți interzise, a tunat în dreapta și stânga, a biruit munții și marea. În sertarul său zace, acum fără stăpân, nescrisă încă, o carte întregă despre bătălia sa pentru LMM.

Felul său irepetabil l-a adus mereu în mijlocul nostru, pe la reuniunile aniversare în sălile de clasă în care își declama patetic iubirea devoratoare pentru istoria românilor...

*
* *

A trăit fără rest, pasional și vital.

Biografia sa a îmbinat armonios dragostea pentru Rucăr și Muscel cu cea pentru Dobrogea, care i-a fost a doua casă, iar cele două iubiri au crescut mistuite aprig de o iubire exemplară, mai mare (și *autentică*, așa cum îi plăcea s-o spună), pentru istoria românilor.

Din jumătatea dobrogeană a Profesorului Moiceanu citez, succint, descrierea sugestivă a prof. univ. dr. Stoica Lascu: *“După absolvirea Facultății de Istorie din București, va fi repartizat în Dobrogea – al cărui fiu adoptiv va fi din 1962, devenind cu timpul unul dintre cei mai cunoscuți și apreciați dascăli de Istorie ai României de la Mare (are la activ și numeroase diplome de merit, de „profesor evidențiat”, zeci de elevi evidențiați la diverse concursuri școlare și olimpiade): a fost profesor la școlile din Zorile și Ciocârlia de Sus, la Liceul din Ostrov, director la Urluia, pentru ca din 1977 (când a luat Gradul Didactic I, fiind cel mai tânăr profesor de Istorie din regiune cu acest suprem grad profesional), prin concurs, să profeseze la Liceul Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza” din Constanța, iar după desființarea acestuia, la Liceul Teoretic „Ovidius”.*

Despre jumătatea rucăreană a Profesorului Moiceanu se va scrie mai mult, în perioada următoare, mai ales că, afectiv, acesta nu a părăsit niciodată Rucărul său natal, cărând toți munții lui prin toată țara.

Este emblematic ultimul său articol, „Fermecătorul Rucăr natal, din Antichitate până-n contemporaneitate”, publicat la revista „Agora” din Constanța în chiar ziua morții sale. Conștiința sa de veghe pentru Rucăr și pentru familia Moicenilor n-a știut să se stingă vreodată. În lungile săptămâni de suferință din primăvara acestui an, gândul său coplesitor, insistent, era la Rucăr. Îl chema Rucărul acasă...

Se va scrie mult (sper) despre domnul Profesor Moiceanu în lunile și anii ce vor veni. Despre cărțile sale („Pagini din istoria adevărată a poporului român”, Editura Dobrogea, Constanța, 2009 și „Personalități marcante și evenimente memorabile din istoria adevărată a poporului român”, Editura StudIS, Iași, 2009), despre articolele din periodicele și revistele culturale de la Tomis – „Agora”, „Cuget Liber”, „Ziua de Constanța” etc.

În acest prim număr al „Catargelor la orizont” (inițiativă la care ar fi subscris absolut) – câteva idei modeste despre ce nu mă încumetam să cred că pot scrie vreodată. Despre Profesorul Ion Moiceanu la trecut.

Domnul Profesor Moiceanu a iubit enorm și cinstit această țară și istoria ei (despre care se încapățâna să spună că este mai degrabă una „a românilor” decât „a României”). A iubit istoria și a trăit totul cu pasiune devoratoare. A fost un mentor desăvârșit pentru generații de elevi din liceele constănțene și dobrogene, în special Liceul Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza” și Liceul Teoretic „Ovidius”.

Avea mereu fluvii de cuvinte și de evlavie pentru „istoria adevărată” a poporului român. Vorbind despre Cuza, bunăoară, în ianuarie, obișnuia să amenințe că ar putea „periclita” vacanțele de vară ale elevilor săi cu digresiuni istorice adecvate, dacă cineva chiar l-ar lăsa să o facă.

S-a bătut ca un leu pentru reînființarea Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”, a cărui închidere i-a afectat din temelii încrederea în sănătatea noastră instituțională.

Figura sa de profesor charismatic, temperamental, pasional, titanice și exotice locuiește încă natural și amplu în conștiința foștilor săi elevi.

Avea o vocație enciclopedică, un spirit academic riguros și disciplinat, care combina facil date și idei, într-o chimie spumoasă și irepetabilă.

A fost un pedagog desăvârșit, care a știut să transmită emoție și dragoste.

A vorbit despre istoria românilor, în comunism, cu un permanent curaj asumat. Ne-a deschis mereu porți spre autenticitate și performanță.

Ne-a făcut să iubim România mai mult decât am fi știut fără el.

A fost un orator desăvârșit, care îmbina alchimic ideile tari cu lungi digresiuni culturale. Nu plictisea niciodată. În tot ce făcea avea o originalitate naturală, un stil inconfundabil, curtenitor, aristocrat, rafinat și exploziv.

Pasiunea era ingredientul nedezmintit al tuturor formelor sale de viață, de la cele personale la cele publice.

Avea o capacitate tulburătoare de a atrage și fascina.

A trăit în paradigma etică desăvârșită moștenită de la moșnenii rucăreni.

Freamătul munților musceleni nu s-a stins niciodată în el. Munții de la Rucăr au cântat până la moarte în inima sa.

A iubit și a slujit până la moarte familia și casa sa părintească din Rucăr. Casă căreia i-a jurat credință dintotdeauna. Casă căreia i-a fost reazăm dintotdeauna. Casă căreia, la plecarea din viață a mamei sale, i-a reînnoit jurământul de fidelitate. A promis atunci, după intrarea în eternitate a părinților săi, că va fi „cârmaciul” neamului Moiceanu, pe „corabia” tulburată de suferințe și morți a acestui neam. Și-a onorat și această promisiune. A fost „cârmaciul” promis, inclusiv pentru familia lui din Constanța, al cărui devotament i-a fost sursă suplimentară de combustie.

Pentru comunitatea locală a Tomisului, Profesorul Moiceanu a fost un punct de reper și un model de performanță în învățământul preuniversitar, o voce emblematică și o conștiință uriașă, care acoperea o geografie generoasă a iubirii, de la Argeș la Dobrogea, din Dobrogea în Basarabia, de la Zorile și Ciocârlia și Ostrov și Urluia și Constanța la Chișinău și Căușeni.

Pentru comunitatea LMM-istă, a fost *o lumină de veghe la catarg*.

*
* *

Profesorul Moiceanu va fi fost și el „o carte neterminată”, așa cum scria cândva el însuși, în „Cuvântul Introductiv”, despre monografia Școlii „Nae A. Ghica” din Rucăr (cea mai veche școală din Țara Românească): „Cartea ce-o tot faci, refaci, prefaci, / E cartea care niciodată / N-a fost și nu e terminată”.

Vom citi întotdeauna această carte cu gândul la paginile care se vor scrie în continuare, care nu îl vor lăsa pe Profesorul Moiceanu să moară cu adevărat.

Pentru mine, Profesorul Moiceanu a fost nu doar dascălul de care te îndrăgostești iremediabil, model de patriotism, oratorul superb din arene, ci și mentor din umbră al devenirilor mele, antrenor atent al conștiinței mele de veghe, sprijin și prieten în anii mei de ucenicie și de creștere de la Tomis, profesor de istorie care mi-a cultivat și vegheat (alături de tata și de fratele meu) întâlnirile cu istoria românilor, reazăm și stâlp al familiei, soldat credincios al neamului Moiceanu din Rucăr, urmaș al moșnenilor falnici de odinioară, sursă permanentă de pasiune și de dragoste.

Dragă domnule Profesor Ion Moiceanu, în chip de rămas-bun aș mai adăuga aici doar atât, în numele și în locul tuturor cuvintelor care trăiesc și cresc înăuntrul inimii noastre: ***Dragostea nu moare niciodată!***

Dorin POPESCU,

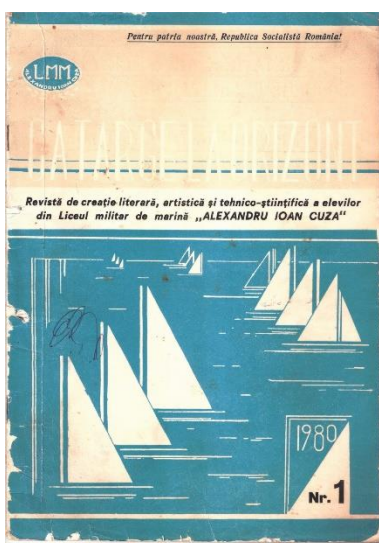
absolvent al Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”, promoția 1988

19 octombrie 2019. Lansare de carte la Muzeul Național al Marinei Romane

NOI ȘI MULT RÂVNITELE CATARGE...

„**Catarge la Orizont**” (1980–1997), prețioasa revistă de creație literară, artistică și tehnico-științifică a elevilor din Liceul Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza” a apărut în anul 1980 sub îndrumarea unui colectiv de coordonare alcătuit din căpitanul de rangul 1 Andrei Pop, locotenentul-major Ion Milan, locotenentul Ion Ionescu, profesorii Constantin Voicilă, Dan Jugănar, Alexandrina Grădinaru, Lidia Ignat, Boris Todosiciuc, precum și elevii Gabriel Gornea, Jan Popa și Leonida Csikortaș (Stoica), tiparul fiind executat la Tipografia C.M.M., format: A4, 32 de pagini.

Ulterior, revista a fost coordonată de căpitanul de rangul 3 Ilie Herța, căpitanul-locotenent Nicu Barbu ș.a.

În primul său număr, colegiul de redacție își prezenta astfel scopurile: „*Revista Liceului Militar de Marină «Alexandru Ioan Cuza» își deschide larg paginile pentru creația literară, artistică și tehnico-științifică a elevilor, în scopul de a contribui la formarea multilaterală a viitorilor slujitori de «catarge». Revista va promova număr de număr ideile înaintate, noi, și va stimula talentele ce apar la orizonturile creației. Va face din paginile sale o tribună a muncii pasionate, a conduitei elevate și a spiritului revoluționar. Opinia, confruntarea părerilor pe problemele de interes major, discuțiile în perimetrul colegialității, alte modalități de promovare a noului,*

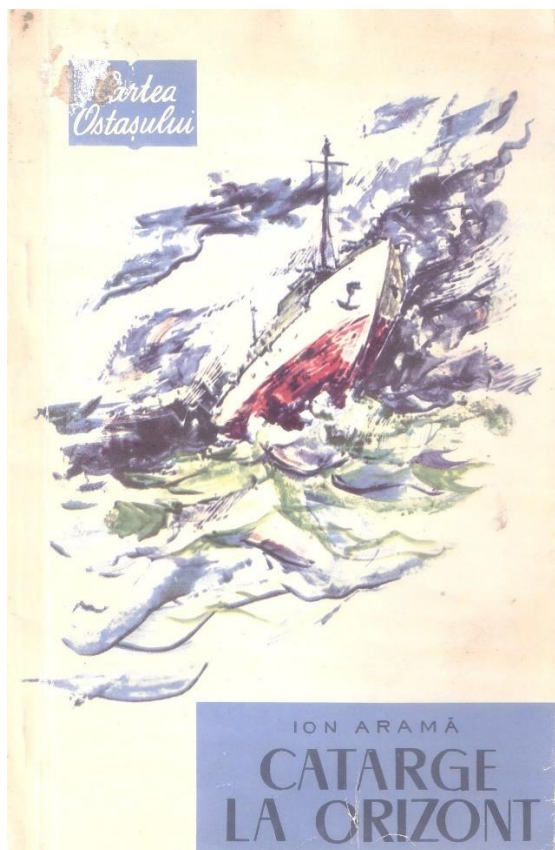
Primul număr al revistei *Catarge la orizont*

alte forme de deschidere a «drumului» spre rezultate bune și foarte bun – toate exprimate artistic – își vor găsi locul cuvenit în coloanele sale. [...]

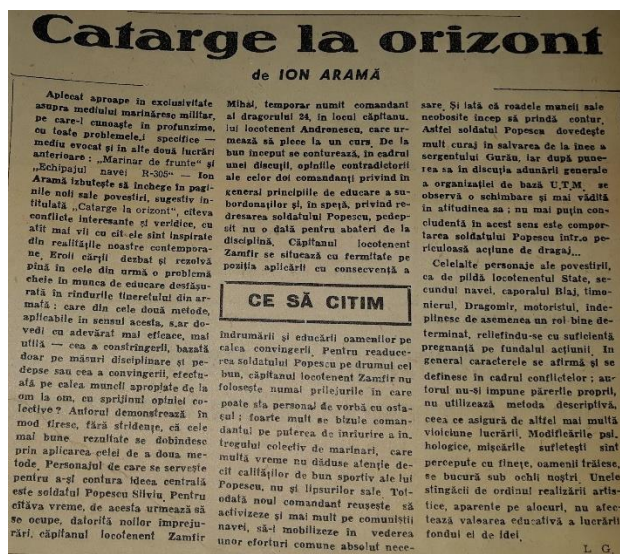
Revista va cultiva cu stăruință gustul pentru frumos stând la dispoziția celor care doresc, pot și au ce comunica colegilor în limbajul versului, reportajului literar, eseului și altor forme de exprimare literară. Dorim ca numărul celor care își vor încerca condeiul și vor reuși să descifreze noi și noi frumuseți ale meseriei de marinar, ale mării și valurilor, ale «catargelor» să fie cât mai mare. [...]

Prin versuri și proză, revista dorește să prezinte tânărul liceului nostru în multilateralitatea preocupărilor sale spirituale, să-i evidențieze sensibilitatea artistică, bogăția imaginației, puterea de a pune în coordonate artistice preocupări cotidiene majore, înaltul său gust față de frumos. Spațiu larg își propune să acorde problemelor științifice, aducând în prim-plan noutăți ale științei și tehnicii din toate domeniile și îndeosebi din cel legat de viața și activitatea marinarilor. Va populariza prioritar realizări ale oamenilor de știință, cercetătorilor și constructorilor români, contribuția țării noastre la îmbogățirea tezaurului de valori universale. Nu va lipsi din paginile sale evenimentul istoric de tradiție și

contemporan, evoluția Marinei în contextul istoriei naționale, învățământul de marină, nave și eroi marinari care și-au înscris prin fapte numele în istoria armei.

Catarge la orizont, lucrarea scriitorului Ion Aramă, fost absolvent al Liceului de Marina Galati, care a inspirat titlul revistei noastre

Recenzia volumului *Catarge la orizont* de Ion Aramă

Prin rubrici ca Știați că?, Răspundem cititorilor, Elevii întrebă – profesorii răspund ne propunem să satisfacem curiozitatea științifică a elevilor și să facem o largă informare cu probleme de interes din cele mai variate domenii. Vom publica pentru clipele de repaus probleme de perspicacitate, careuri, întrebări care să contribuie la dezvoltarea gândirii și la petrecerea plăcută a clipelor de repaus.

În revistă își vor găsi locul foiletonul, satira, caricatura de bun-gust, șarja colegială sănătoasă și alte modalități de combatere a unor mentalități înapoiate, a unor manifestări negative din atitudinea și conduita elevilor.

Aria tematică se va îmbogăți număr de număr pe baza propunerilor și sugestiilor dumneavoastră, a experienței ce se va câștiga pe parcursul anilor. Asemeni catargelor ce apar în depărtare, la orizont, și se conturează treptat dezvăluindu-și toată măreția pe măsură ce se apropie de țărnm, revista noastră își propune să contribuie, prin mijloacele de care dispune, la conturarea și dezvoltarea personalității elevilor marinari, să-i apropie tot mai mult, cu gândul și sufletul, de meseria nobilă a slujitorilor pe ape a scumpei noastre patrii, România.” (Profilul „catargelor”, în „Catarge la orizont”, nr. 1/1980, p. 2).

Din anul 1991 a apărut seria nouă a revistei cu denumirea CONFLUENȚE. Colegiul de redacție era alcătuit din elevii Dragoș Chirilă, Dragoș Zlota și Alin Pârciu Pantazi, îndrumați de profesorii Lidia Ignat și Virginia Crăciun și căpitanul-locotenent Edmond Cracsner.

Cu privire la noua formă de apariție, contraamiralul George Petre, comandantul Liceului Militar „Alexandru Ioan Cuza”, menționa: „La inaugurarea revistei «Confluente», serie nouă, cred că este potrivit să fac o urare elevilor liceului nostru militar. Titlul revistei este inspirat de curgerea universală a râurilor către mare. Această formidabilă unire de torente, încărcată de o simbolistică fără egal, generează imaginea relevantă a învățurii, în marele creuzet al învățurii care este școala, a ideilor și aspirațiilor specifice adolescenței. Și pentru că marea este limanul începutului și sfârșitului apelor ce poartă pe crestele lor înspumate corăbiile și corăbieri într-o tainică și nesfârșită simbioză, voi consemna, despre toate acestea, câteva gânduri. [...]

Revista *Confluente*, nr. 1/ 1991

Cu gândul la corabie, constat că aceasta este comparată cu viața omului deoarece, așa cum corabia înfruntă vânturile, valurile, tot așa și corabia vieții înfruntă destule greutăți. [...]

Cart bun înainte! – deci, pe drumul adevărat al luminării prin cunoaștere și moralitate” (Contraamiral Petre George, *Bun cart înainte!*, în „Confluente”, serie nouă, nr. 1/1991, p. 1-2).

În anul 1995 reappare revista „Catarge la orizont”, număr aniversar editat cu ocazia împlinirii a 45 de ani de la înființarea Liceului Militar „Alexandru Ioan Cuza” 1950–1995.

Catarge la orizont,
LMM 45 de ani 1950-1995

În cele 32 de pagini, căpitanul Costel Susanu – redactor-șef, locotenentul ing. Alexandru Băraităreanu – secretar de redacție și prof. Virginia Crăciun – redactor au inclus articole printre care se numără: Gânduri la aniversare, Jubileu, Arc peste timp – „Catarge la orizont” – ieri și azi, Marinar? De ce?, Să stăm de vorbă fără catalog, Despre respectul față de profesor, Despre credință, Despre greșeală, Suflet de adolescent, Argumente pentru educație, Carnet de cenaclu, Cometele și sistemul solar, Cum construim un laser, O singură dată, Metamorfoza, Impresii noi, iubiri vechi, Caleidoscop sportiv, Test de cunoștințe, Ridendo și Enigmistică.

În 1997 a apărut în condiții grafice modeste nr. 1 „Catarge la orizont”, Anul XVIII, revistă de creație literară și artistică a elevilor Liceului Militar „Alexandru Ioan Cuza”, format: A4, 24 de pagini, cu un colectiv redacțional alcătuit din prof. Dan Jugănaru – redactor responsabil, Rica Bercea – secretar de redacție și elevii Florin Troncuță, Gheorghe Mecu, Horea Ciocan și Cristian Menaef – membri.

Acesta a fost ultimul număr al revistei „Catarge la orizont”, întrucât în anul 1998 Liceul Militar „Alexandru Ioan Cuza” a fost desființat.

De-a lungul anilor și-au făcut ucenicia jurnalistică în paginile revistei elevii Cristinel Bălan, Silviu Caciuc, Dragoș Chirilă, Vergil Chițac, Mihai Colcer, Laurențiu Cotruț, Vasile Dobref, Dan Gîju, Liviu Împărat, Valentin Jalbă, Dorin Moraru, Nicolae Mustătea, Marian Moșneagu, Leonard Olariu, Jan Popa, Dorin Popescu, Ioan Rada, George Samoilescu, Alexandru Șerb, Ion Teodor, Matei Traian, Alexandru Varona ș.a.

Faptul că în paginile revistei noastre de suflet am găsit refugiu pentru exilul meu spiritual, că după 1990 am devenit ziarist profesionist și că, după reînființarea instituției care ne-a format și lansat pe Marea Vieții și înființarea Asociației Absolvenților Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza” ne-am regăsit „în cuget și simțiri”, toate acestea mă determină să reintru necondiționat în cadența trăirilor noastre interioare spre a visa, cuteza și răzbi împreună spre noile limanuri ale prosperității și fericirii depline.

Comandor (r) dr. Marian MOȘNEAGU

Parada absolvenților

NOI, CEI DIN PROMOTIA 1978

Oriunde m-aș duce, sau de oriunde aș veni, prin ce loc aș trece sau aș poposi, gândul mă poartă la bunii mei colegi și prieteni pe care i-am avut de-a lungul timpului, prin ce locație sunt sau unde au plecat. Anii au trecut și mă gândesc mereu la acei tineri frumoși și carismatici, acei tineri de care eram tare mândru și bucuros să-i am prieteni, că fac parte din anturajul meu. Doamne Dumnezeule,

Elevul Adrian Ioniță

te rog ajută-mă să dau de ei, de cei de care nu mai știu nimic de ani de zile, să-i întâlnesc preț de câteva minute și să-i pot îmbrățișa cu dragoste!

Tineretea mea a fost marcată de vremuri frumoase și pline de entuziasm, de planuri și dorințe arzătoare de împlinire pe plan material și spiritual. Atât în Liceul Militar cât și în Institutul de Marină, am fost înconjurat de adevărați prieteni, oameni cu caractere puternice, dârzi, cu aspirații și idealuri nobile. Unii mai romantici, alții mai colerici, unii mai sentimentali și nostalgici, cu toții ne-am înțeles foarte bine, ne-am completat și ne-am unit destinele pentru decenii. După terminarea studiilor de specialitate și repartizarea la locurile de muncă, fiecare a luat-o pe calea lui, și-a întemeiat o familie, s-a făcut cunoscut în munca lui și în urbea sa, fiecare la rândul lui și-a format alți prieteni.

Însă ceea ce contează foarte mult este faptul că nu ne-am uitat niciodată anii din tinerețe, rădăcinile noastre din Liceu și Institut. Particip și privesc cu mândrie la diverse întâlniri, reuniuni și adunări ale colegilor și rămân plăcut impresionat de realizările lor, pe unde au ajuns și ce au împlinit. Și acum ne sunăm, ne vizităm cum și când putem și depănăm amintiri din zorii vieții noastre cazone.

Legea dură a vieții spune că nimeni și nimic nu este nemuritor, toți suntem datori cu o moarte și atât cât suntem în viață să facem ceva frumos și plăcut pentru a rămâne în amintirea celor dragi, a prietenilor și cunoștințelor noastre. Acum încerc un sentiment de tristețe și durere în suflet pentru colegii și prietenii pe care i-am pierdut, un gol imens se formează în sufletul meu atunci când aflu că unul dintre prietenii mei începe călătoria stelară!

Promotia 1974–1978 la rampă!

A fost o perioadă extraordinar de frumoasă, ne-am desfășurat activitatea în două locații din Constanța: doi ani la Institutul Pedagogic (de pe actualul Bulevard Mamaia) și ultimii doi ani la sediul actual din cadrul Academiei Navale, și ne-am bucurat de niște lucruri pe care nu știu dacă alți liceeni din vremurile respective le-ar fi putut avea. Am fost îndrumați, învățați și conduși de ofițeri și profesori deosebiți, am avut de la cine învăța și ne-am format prietenii durabile și demne de urmat. Apoi admiterea la Institutul de Marină care ne-a format adevărați bărbați în nobilele profesii pe care ni le-am ales.

Clasa a-X-a A, parcul institut Pedagogic, 1975

Promoția mea din liceu:

ABABII COSTINEL născut la 04.02.1959. A fost repartizat la Divizionul de Dragoare Radă Mangalia, a activat până la mijlocul anilor 1990, după care s-a activat în marina comercială, în prezent este CLC și navigă. Locuiește în Vatra Dornei.

ALEXA VIOREL, născut la 15.03.1959. După LMM, a urmat Institutul de Marină, a activat în marina comercială, în prezent pensionar. Locuiește în Constanța.

ANTONIE DORIN. După LMM, a urmat Institutul de Marină, a activat în marina comercială, în prezent pensionar. Locuiește în Constanța.

APOSTOL COSTEL NICOLAE. După LMM, a intrat la Institutul de Marină, a activat în marina comercială, în prezent pensionar. Locuiește în Stuttgart - Germania.

ARAMĂ LAURENȚIU, născut la 09.11.1959. A fost repartizat la un Divizion de nave din Mangalia, unde a activat până la mijlocul anilor 1990, după care s-a activat în marina comercială, în prezent este CLC, navigând. Locuiește în Suceava.

BĂRNESCU EMIL. După LMM, a urmat Facultatea de Nave Galați, a activat ofițer în cadrul Atelierului de nave Mangalia, a trecut în rezervă. Locuiește la Stuttgart - Germania,

BĂȚĂRIGĂ MIRCEA născut la 21.02.1959. După LMM, a urmat Institutul de Marină, a activat în marina comercială, în prezent pensionar. Locuiește în București.

BIDICA GELU, născut la 25.03.1959. A fost repartizat la un divizion de nave din Brăila, unde a activat până la mijlocul anilor 1990. Ulterior s-a activat în Poliția de Frontieră Brăila. În prezent este pensionar, locuiește în Botoșani.

BRATOSIN NICOLAE, născut la 28.10.1959. După Institut a fost repartizat la Divizionul de NPR, a activat până la funcția de comandant de unitate. Pensionar, locuiește în Mangalia.

CONSTANTIN ION. A fost repartizat la un divizion de nave grănicerești din Sulina. A decedat la scurt timp după repartiție în Sulina.

În practică la bordul NS-116, vara anului 1976

CRUCERU VASILE, născut la 01.09.1959. A fost repartizat la un divizion de nave din Mangalia, a trecut în rezervă, este pensionar, locuiește în Oiești, Argeș.

EPUREANU CORNEL. După liceu s-a retras în orașul natal, Ploiești. A decedat tânăr.

FUIOR DUMITRU, născut la 8.10.1959. După LMM, a urmat Facultatea de Nave Galați, a activat în cadrul Atelierului de reparații nave Brăila a Poliției de Frontieră Brăila, ajungând comandantul Secției de reparații. Pensionar, locuiește în Brăila.

FUIOREA DAN, născut la 21.03.1959 După LMM a urmat Politehnica București, activează ca antreprenor. Locuiește în Constanța.

GEORGESCU (BOLOVAN) DUMITRU. După LMM și Institut a activat ca ofițer, a trecut în rezervă, a lucrat la PETROMAR, este pensionar.

GHEORGHIU EUGEN. Nu a intrat la Institut. Probabil a decedat de mult timp.

IANCU CONSTANTIN, născut la 10.02.1959. A fost cel mai bun prieten al meu, am fost ca doi frați pe parcursul studiilor din liceu și Institut. A lucrat la diviziunile de nave din Tulcea și Giurgiu, a trecut la SRI, de unde s-a pensionat. A decedat pe 26.07.2020.

ICHIM MIHAI LIVIU. După LMM, a intrat la Institutul de Marină, activează în marina comercială. Locuiește în Danemarca.

În practică la Mangalia, NS 116 - în centrul este CR2 Bănică Ion

ILIE TUDORACHE. După LMM, a urmat Facultatea de Nave Galați. A activat în cadrul Atelierului de nave Constanța. A decedat după 1990.

IONESCU EUGEN DAN, născut la 19.03.1959. A activat la Dragoarele Bază din Constanța și Marina Grăniceri. A trecut în rezervă, a emigrat și locuiește în Marea Britanie.

IONIȚĂ ADRIAN, născut la 06.05.1959. A activat la Vinătoare de Submarine Mangalia, apoi la Divizionul Nave Auxiliare și ulterior la sediul M.Ap.N. Pensionar, locuiește în București.

IOSIF CRISTIAN, născut la 21.09.1959. A fost repartizat la un divizion de nave din Brăila, a activat până la mijlocul anilor 1990 după care s-a activat în Poliția Brăila. Pensionar, locuiește în Brăila.

LUCA MARIAN, născut la 17.02.1959. După liceu s-a specializat la Galați în navigația fluvială, făcând curse Viena-Giurgiu-Constanța. Pensionar, locuiește în Buzău.

MIRCIA MIHĂIȚĂ, născut la 22.06.1959. A abandonat în anul 2 cursurile Institutului, pe motive medicale. A urmat Facultatea de Inginerie mecanică din Sibiu, a lucrat într-un Institut de cercetări din București. Este pensionar și locuiește în București.

MIUȚESCU ADRIAN, născut la 05.12.1959. După anul I la Institut a plecat medical. A urmat cursurile TCM Craiova, ASE București, apoi o specializare în Elveția, după care s-a implicat în politică. Locuiește în Curtea de Argeș.

MREANĂ EMIL. După LMM, a urmat Institutul de Marină, a activat în marina comercială. Locuiește în Brașov, pensionar.

PÂRĂU SERGIU, născut la 28.06.1959. După doi ani în Institut a fost clasat medical, a urmat o facultate tehnică, a lucrat ca inginer mecanic. Pensionar, locuiește în Mangalia.

PASCU SORIN, născut la 06.01.1959. După LMM, a urmat Institutul de Marină, a activat în marina comercială. În prezent este pensionar, locuiește în Constanța.

Practica la bordul NS 116, punțiști și mecanici, 1976

PETRE CRISTIAN. După LMM, a intrat la Institutul de Marină, a activat în marina comercială. Decedat.

PLOȘNIȚĂ VASILE OVIDIU. După LMM, a urmat Facultatea de Nave Galați, a activat în cadrul Atelierului de nave Mangalia. Pensionar, locuiește în Luduș, Mureș.

POP ALEXANDRU FLORIAN. A activat câțiva ani în Marina Militară, s-a retras și s-a transferat în marina comercială. A emigrat în SUA.

POPA VASILE. După LMM, a intrat la Institutul de Marină, a activat în marina comercială. Decedat.

SANDA FLORIN, născut la 12.07.1959. Locuiește în Perugia, Italia.

STRATULAT FLORIN, născut la 10.03.1959. După LMM, a urmat Institutul de Marină, activează în marina comercială. Locuiește în Galați.

ȚALAPIN DUMITRU. Nu a intrat la Institut, am pierdut legătura cu el.

UNTARU ADRIAN, născut la 09.05.1959. A activat în Marina Militară, s-a transferat la Poliția Locală Constanța. Este pensionar, locuiește în Constanța.

VOICULESCU ION. După LMM, a urmat Institutul de Marină, a activat în marina comercială. Pensionar, locuiește în Slobozia.

VRĂJITORU LAURENȚIU. După un an la Institut a fost clasat medical, a urmat o facultate tehnică, a lucrat la ITC Constanța. Decedat.

ZAH MIRCEA. După LMM, a urmat Facultatea de Nave Galați, a activat în cadrul Atelierului de la Palazu Mare. A trecut în rezervă, a lucrat în China, alte țări din Asia, Africa. Pensionar, locuiește în Constanța.

Căpitan comandor (r) Adrian IONIȚĂ,

absolvent al Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”, promoția 1978

ALBUMELE FOTO DE ALTĂDATĂ

În urmă cu (deja) mulți ani, în vremea în care Armata avea, și în România, canoane mult mai restrictive decât acum, ideea unui album foto era, pentru militari... NU ERA!!! Pentru că, în toate unitățile militare și în apropierea lor, fotografiatul era strict interzis, iar aparatele foto aveau dimensiuni ce le făceau, de la mare distanță, vizibile.

Obișnuiam să ne facem, periodic (eu doar o dată pe an), câte o fotografie la un studio foto în oraș (chiar și la țară), ca să avem material cu care să impresionăm, la distanță, vreo domnișoară.

Așadar, astăzi, ideea de a crea un album foto bogat ilustrat din acele vremuri, ar fi aproape de utopie. Aproape. Pentru că, de multă vreme a fost deja demonstrată axioma *românul se descurcă*. Așa făceam și noi, să avem totuși câte o fotografie din interiorul LMM, alături de colegi.

Îmi amintesc că, pe atunci, după-amiaza, sau spre seară, venea prin clase sau dormitoare, în timpul studiului individual obligatoriu sau al programului de seară (tot obligatoriu) o echipă (doi studenți de la Institut, cum era pe atunci), unul cu camera foto, celălalt asistent, care ne aranja în grupuri și menținea ordinea celor ce voiau să-și facă fotografii. Se fotografia pe film, bineînțeles, urmând ca peste câteva zile să primim *printul*, adică fotografia pe hârtie (developată, fixată, uscată...).

Cu siguranță, fotografiile nu erau într-o totală ilegalitate. Aveau, cumva, acceptul ofițerilor de serviciu. Spun asta pentru că, niciodată, în timpul ședințelor foto, nu ne-a deranjat/întrerupt cineva care să vină în control, deși n-ar fi fost greu să identifici, la ferestrele claselor sau dormitoarelor, luminile de bliț.

Îmi face plăcere să-mi amintesc acum de vremurile cu alte reguli și consider necesar să pun în slovă aceste amintiri și pentru cei care, astăzi, nu își pot închipui că, toată zestrea de imagini (foto, că video era doar la televizor), poate încăpea, pe suport de hârtie, într-un singur buzunar.

Comandor (r) **Ion BURGHÎȘAN,**

absolvent al Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”, promoția 1988

Grup din clasa a XI-a D, promoția 1988, în anul 1987
(ținuta de vară – tricou marinăresc cu mânecă scurtă)

Clasa a XI-a D, promoția 1988, în anul 1987,
23 din 25 elevi. (ținuta de vară – doc)

Clasa a XI-a B, promoția 1988, în anul 1987,
23 din 25 elevi. (ținuta de vară – doc)

Clasa a XI-a B, promoția 1988, în anul 1988,
la o petrecere de majorat. (ținuta militară de oraș
era, pe atunci, la fel de potrivită pentru o
petrecere ca și cea civilă)

AGENDA AALMM 2020 – 2022

Primul contact al LMM-iștilor cu CNMAIC; reluarea și crearea de legături cu LMM-iști din toate promoțiile din perioada 1973-1998: 13 octombrie 2020 – 3 octombrie 2021

Începutul consultărilor privind oportunitatea înființării Asociației Absolvenților Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”: 26 mai 2021

Participarea unor foști absolvenți ai AALMM la festivitatea de încheiere a anului școlar 2020-2021 și acordarea Premiului de merit șefului de promoție al CNMAIC: 6 iunie 2021

Dotarea sălii de tradiții a CMNAIC cu șapte manechine și uniforme purtate în perioada 1973-1998, plus obiecte de vitrină donate de către foști absolvenți ai LMM: 27 iunie 2021

Participarea a 50 de foști absolvenți ai LMM la festivitatea împlinirii a 140 de ani de învățământ mediu de marină în România, ocazie cu care a avut loc dezvelirea plăcii aniversare, inaugurarea sălii de tradiții și lansarea albumului "Liceul Militar de Marină «Alexandru Ioan Cuza» 1973-1998", toate realizate prin donații ale foștilor absolvenți de LMM: 4 octombrie 2021.

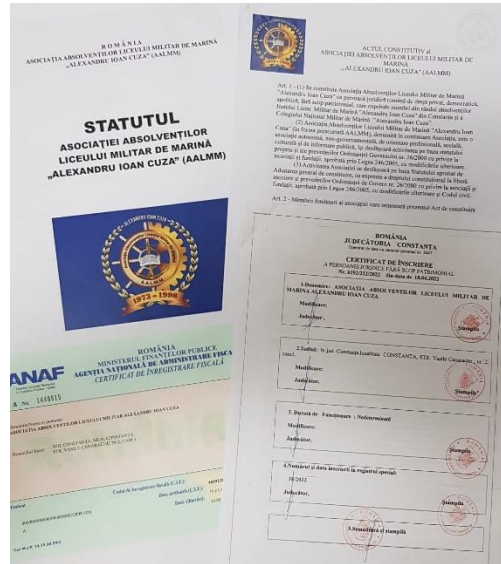

Consultări generale cu foști absolvenți ai LMM în urma cărora s-a hotărât înființarea AALMM și compunerea comitetelor Asociației: 15 decembrie 2021

Întocmirea Statutului AALMM, siglei și a documentelor necesare înființării Asociației și trimiterea/depunerea lor la Ministerul Justiției București, Notariat și Judecătoria Constanța: 15 decembrie 2021 – 6 martie 2022

La data de 11.03.2022 Judecătoria Constanța “Admite cererea” de înființare a Asociației AALMM, iar pe 10.05.2022 se obține “Codul de înregistrare fiscal”.

Participarea unor reprezentanți ai AALMM la festivitatea de încheiere a anului școlar 2021-2022 și acordarea Premiului de merit șefului de promoție al CNMAIC.

Dotarea Sălii de tradiții a CNMAIC cu o nouă vitrină și un nou manechin cu uniforma lipsă din colecția de uniforme de marină purtate de LMM-iști în perioada 1973-1998: 25 iulie 2022.

Întâlnirea promoțiilor 1977 și 1987, în cadrul acțiunii „**PODUL GENERAȚILOR / DIALOG ÎNTRE GENERAȚII**”, prima cu ocazia aniversării a 45 de ani, iar cea de-a doua 35 de ani de la terminarea ”Liceului Militar de Marină «Alexandru Ioan Cuza»”.

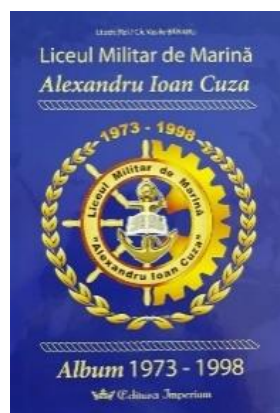

Elaborarea primului număr al revistei “Catarge la orizont”, serie nouă: septembrie 2022

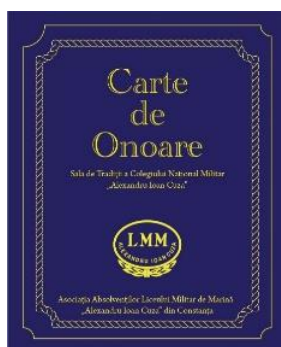

Realizarea unui website al AALMM – 1 octombrie 2022

Revizuirea Albumului ”Liceul Militar de Marină «Alexandru Ioan Cuza» 1973-1998” în vederea reeditării: septembrie 2022

Realizarea Cărții de onoare a AALMM: septembrie 2022

Participarea de absolvenți ai LMM la festivitatea de deschidere a anului școlar 2022-2023 a CNMAIC

Amenajarea și dotarea spațiului de lucru a AALMM din strada Vasile Canarache nr. 2, jud. Constanța: 1 noiembrie 2022

Participarea la festivitățile dedicate Zilelor CNMAIC și a AALMM din 3 octombrie 2022

ATLANTIS MAR GROUP

Lucrări de scafandrierie • Servicii și
intervenții subacvatice

Misiunea noastră este să furnizăm clienților noștri servicii complexe de calitate, într-un mod operativ și profesionist.

Societatea a fost înființată în anul 2002, reușind să impună foarte ușor în domeniul său de activitate, atuurile principale fiind vasta experiență profesională în domeniul a administratorului, precum și profesionalismul impus de principiile și valorile sub care se desfășoară activitatea în cadrul acestei firme.

Atlantis Mar Group deține din anul 2007 certificate Bureau Veritas și Lloyd Register, și alte avize, certificate și autorizații precum Autorizație pentru Lucrări la Centrale Nucleare (Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare), autorizație din partea Autorității Navale Române și din partea Centrului de Scafandri, Constanța.

IN MY
KINGDOM,
ONLY
ABILITIES
COUNT

Contact:

+40 744 375 277

www.atlantismar.ro

office@atlantismar.ro

Constanța, România

ATLANTIS MAR®

NOVANIS

BIROTICA SI PAPETARIE

Constanta, STR. SPATAR NICOLAE MILESCU NR. 49E

depozit-tel/fax: 0241- 513228 , 0241 606 528

www.novanis.ro

e-mail: novanisconf@yahoo.com

KÖBER
CALITATEA CONTEAZĂ

**3 ÎN 1
DIRECT PE RUGINĂ**

**EMAIL LUCIOS
ANTICOROZIV**

Email anticoroziv lucios pe bază de rășină alchidică modificată special, pentru protecția și decorarea suprafețelor metalice, cu inhibitor de coroziune. Garantează albul pur fără penetrarea ruginii. Ideal pentru suprafețe mari afectate de rugină.

Mod de aplicare:
- prin pensulare, neblănat sau diluat max. 5% cu diluant D100 în 2 straturi;
- prin robură, în 2 părți email se adaugă 1 parte diluant D100 și se utilizează robură cu păr scurt. Se recomandă 3 straturi;
- prin pulverizare: în 3 părți email se adaugă 1 parte diluant D100. Se recomandă 4 straturi.

Consum specific: până la 10 m²/litru
Temp de uscare: (la 23±2°C, umiditate relativă 50±5%): 5 ore.
Interval de reacoperire: fie în primele 4 ore sau după 72 ore.
Grad de luciu: lucios.
Nuanțe: 12 culori.
Capacități de ambalare: 1kg kg - doar pentru Etiloxid și Etiloxid, 2,5L, 0,75L.
Cod produs: E1000L.

PRODUSE COMPLEMENTARE ȘI COMPATIBILE:

PROTECȚIE FĂRĂ COMPROMISURI, ÎN ORICE CONDIȚII

Observație: se recomandă o grosime a peliculei uscate de min. 50μm.

KÖBER
CALITATEA CONTEAZĂ

Rezistență la factorii atmosferici și biologici (fungi, ciuperci, insecte, albuștrăușii, etc.)
Conține filtru UV care protejează lemnul împotriva rănirii solare
Conține ceară care contribuie la rezistența hidrofobă lemnului
Nu necesită suprastrucare

**LAC PROTECTOR
EXTRA**

Lazăru grosă lucioasă 3 IN 1

Lazăru grosă pe bază de solvenți utilizată pentru protecția și colorarea lemnului de diferite esențe, exploatat la exterior sau interior. Asigură stabilitatea dimensională a lemnului: sub influența umidității, lemnul nu se umflă și nici nu se contractă. La exterior produsul se poate utiliza la acoperirea și protecția cabanelor, barăciilor, balustradelor, bălcoanelor, elementelor de acoperiș și binate, garajelor, gardurilor, băncilor, etc. La interior produsul se poate utiliza la acoperirea și protecția tavanelor, podurilor, construcțiilor de lemn, elementelor de fixare din lemn, bosoșelor de subsol, pereților interiori (acolo unde este necesar), etc.

Mod de aplicare: 2-3 straturi prin pensulare sau pulverizare (în condiții profesionale), diluat max. 5% cu diluant D100 sau D105.

Consum specific: 10-15 m²/litru.
Temp de uscare: (la 23±2°C, umiditate relativă 50±5%): 4 ore (la atingere) și 20 ore (la profunzime)
Interval de reacoperire: cel puțin 24 ore.
Grad de luciu: lucios.
Nuanțe: 12 culori.
Capacități de ambalare: 10L, 2,5L, 0,75L.
Cod produs: E2000.

PRODUSE COMPLEMENTARE ȘI COMPATIBILE:

DILUANT D100

KÖBER
CALITATEA CONTEAZĂ

YACHT PLUS

Lac incolor lucios cu rezistență superioară la UV

Rezistență superioară la UV
Rezistență foarte bună la umezeală, umiditate, variații de temperatură, pelicula produsului fiind flexibilă
Aspect lucios al peliculei finale
Aderență foarte bună la lemn
Nu conține plumb

Lac premium transparent pe bază de solvenți organici, cu uscare rapidă, recomandat pentru protecția lemnului de rășinoase sau de foioase, exploatat la exterior (cabane, bănci, balustrade, elemente de acoperiș și binate, garduri, ferestre, uși, mobilier de grădini) sau la interior (tavane, poduri, elemente de fixare din lemn, pereți interiori). Nu se recomandă aplicarea pe suprafețe expuse la trafic intens (dusumele). Nu se aplică pe suprafețe lemnoase aflate sub nivelul apei.

PRODUSE COMPLEMENTARE ȘI COMPATIBILE:

GRIND PENTRU LEMN
LAC PROTECTOR EXTRA

Mod de aplicare: - prin pensulare, pulverizare sau cu robură în 2-3 straturi, în lungul fibrei, neblănat. Pentru o bună protecție a lemnului împotriva acțiunii factorilor externi, a atacului microbiologic (fungi, muceci, albuștrăușii, insecte) și aspectului decorativ al lemnului, se recomandă aplicarea a 2 straturi de grund pentru lemn KACTO sau 1 strat de lac protector extra și 2-3 straturi de lac YACHT PLUS.

Consum specific: 10-15 m²/litru.
Temp de uscare: 2-3 ore (la atingere) și 5 ore (la profunzime).
Interval de reacoperire: după 16 ore.
Grad de luciu: lucios.
Nuanțe: incolor.
Capacități de ambalare: 10L, 2,5L, 0,75L.
Cod produs: L3306L.

